1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XVII, Nr. 109, ian.–martie 1970 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

REVIZUIRI DOCTRINARE

În Occident marxismul e o îndeletnicire oarecare, scopită și fără dinți, dar cu „profil". Se fac cercetări, se publică documente, se scriu teze de doctorat. În fine, disciplina vegetează alături de paleontologie, ori împreună cu ea, mai ales dacă se găsește câte un Teilhard de Chardin care amestecă cocktail-ul adăogând, în loc de angostura, ceva iz apostolic roman. În Răsărit, marxism-leninismul e numele unei găuri: fu prăpastie? genune? fu noian întins de ape? Cine ar putea defini văgăuna din care nu se cunosc decât ghizdurile? În fundul ei s'au prăbușit toate si toți: antagonismele de azi s'au întâlnit cu negațiile de ieri; mâine opoziția celor precedente se va alătura contrariilor de alaltăieri. Clowneria se numește „dialectică" și ea dovedește „puritatea" doctrinei. Ca anatemă „revizionismul" nu are sens căci nu există partid comunist care să nu fie în stare de revizuire permanentă.

În abecedarul agitatorilor oricine a putut învăța că în România „puterea populară a fost instaurată de proletariat în alianță cu țărănimea muncitoare". La școlile de cadre se recita litania după care muncitorimea este singura clasă revoluționară. Într'o țară de plugari se aplica rețeta pateului de ficat de ciocârlie, proporția fiind o păsărică și un cal. Dar n'am ajuns la capătul minunilor. În 1970 asistăm la o altă piruetă: recuperarea totală a intelectualilor. Iată o surprinzătoare motivare semnată de Corneliu Mănescu: „Din capul locului trebuie să spun că Ministerul de Externe are deficiențe serioase în selecționarea atașaților culturali. Și cea mai bună dovadă nu trebuie căutată nici în părerea dumneavoastră, nici în părerea mea despre ei, ci în nivelul destul de scăzut la care a ajuns, prin ei, popularizarea culturii țării noastre, prestigiul ei intelectual. Unele din elementele care stau în aceste funcții nu sunt bine pregătite, ba chiar nu sunt suficient dotate, nu au aplicație, nu au vocație pentru munca pe care o fac, sau ar trebui s'o facă. Situația e asta: nu ne-am făcut, prin atașații noștri culturali, suficient de bine cunoscută cultura în străinătate. Nu trebuie să ne amăgim în această directie. [...] Trebuie împlinite criterii elementare în selecționarea și trimiterea acestor atașați, situația trebuie soluționată altfel decât până acum. [...] Ne gândim la formule noi. Ne gândim — și nu acum prima oară — la utilizarea, în aceste funcții importante, a unor oameni de cultură" (România literară, 29 ianuarie 1970).

Limbajul e aproape nediplomatic: mai mult și mai explicit nu se poate spune, iar dacă coborîm textul doar cu un singur bemol rezultatul este următorul: atașații culturali ai RSR nu sunt numai niște analfabeți ci, în plus, sunt și debili mintali; au fost luați de la strung și de la rindea — unde făceau treabă bună — și au fost puși să fabrice „cultură". Criteriile de selecție n'au fost nici măcar „elementare". România e mai puțin cunoscută decât Nepalul care, grație hippilor și hașișului e pe buzele tuturor și la propriu și la figurat. Chestia cu „formulele noi" dă de gândit. În orice caz ele anunță o epurare masivă, sau cum se spune eufemistic „trimitere la muncă de jos". Corneliu Mănescu se exprimă limpede: „În probleme de cultură, la ambasadele române trebuie așezați oameni de cultură, oameni cu flacăra culturii și care, concomitent, să poată traduce în acte concrete politica noastră culturală. Trebuie realizată o sinteză între funcționarul conștiincios și omul de cultură spectaculos. Ne trebuie, ca să mă exprim mai clar, la ambasade, oameni de profunzime culturală, dar și, în același timp, oameni capabili de o mare eficiență culturală".

O așa drastică luare de poziție nu poate fi improvizată; în ciuda aspectului semi-oficial de interview, ea se plasează într'o politică cu vaste ramificații. Scriitorul Paul Anghel comentează în „Contempoaranul" din 23 ianuarie 1970 (deci directivele au fost lansate înainte de această dată) pe marginea unirii principatelor. Și ajunge să teoretizeze această erezie gigantică din punct de vedere marxist-leninist: „primul act de supunere îl comit cei ce revelează — ideologic — această realitate: scriitorii". S'a terminat deci cu rolul de „heghemon" al proletariatului.

Necazul e însă că educația, manierele, pregătirea nu se improvizează. Sunt necesare mai multe generații cu tradiție pentru a crea exemplarul de rasă — gentlemanul — și cel puțin 20 de ani pentru formarea unui savant cu reputație. Dar tovarășii nu se împiedecă în scrupule: cine n'are intelectuali și-i cumpără, din țară ori din străinătate. Acasă a fost mai ieftin: după un pătrar de veac de teroare „creerele spălate" au cedat ușor. Ceva mai scump a costat arvunirea lichelelor expatriate. Rocada a fost sugestiv ilustrată de pictorul Eugen Drăguțescu care ani de zile s'a miorlăit cu asceze franciscane pentruca apoi să picteze un tablou „antifascist" intitulat autobiografic „Spre o nouă poziție" (Magazin istoric no. 33 din decembrie 1969).

Cheia metodei de corupție — de altfel extrem de simplă ne-o dă colegul și substitutul imediat al ministrului — Mircea Malița: „Cea mai deplină stingere a delirului de violență se poate împlini prin dezvoltarea până la paroxism a dialogului, a capacității de comunicare și de informare. [...] Numai întărindu-se mecanismul comunicării va slăbi mecanismul violenței" (România literară, 25 decembrie 1969). Din care noi extragem a contrario alt corolar: prin refuzul oricărui dialog se păstrează intactă capacitatea de opoziție. Și nenorocitul nostru popor de aceasta are nevoie, de oameni care, rămânând peste hotare curați și tari, îl pot ajuta să smulgă zbirilor noi concesii.

STINDARDUL

O mostră de escamotare de adevăruri la Free Europe

„STRICTLY CONFIDENTIAL"

Am primit la redacție „Impressions of an american visitor in Rumania", raport de circulație interioară, „strictly confidential", confecționat de serviciul „Audience and public opinion research" al întreprinderii **Radio Free Europe** din München. Serviciul în chestiune este condus de un așa zis american, principal colaborator al acestuia fiind doamna „Bănuș" care s'a găvozdit aici de prin 1968. Că „Audience and public opinion research" face rapoarte aranjate, pentru inducerea în eroare a patronilor și protectorilor postului de radio „Europa liberă", este un lucru cunoscut de toată lumea, raportul în care este vorba despre elucubrațiile politice ale domnului Noel Bernard Bercovici și ecoul lor la ascultătorii din România este însă atât de ridicol și întocmit într'un mod atât de primitiv, încât reprezintă culmea escamotării.

Întocmit chipurile pe constatările unui cetățean american „originar die Iași" care ar fi vizitat România între 26 noembrie și 6 decembrie 1969, raportul acesta vrea să dovedească că domnul Bernard Bercovici întruchipează toate speranțele poporului român, că este iubit, divinizat chiar de cei din țară, că numitul este pur și simplu **sarea pământului.**

În loc de introducere, raportul începe printr'o descriere a „câmpului de operații", pretinzându-se că vizitatorul american a putut sta de vorbă cu bărbați și femei, cu fetițe și cu pensionari, pe culoarele hotelurilor, în autobuz, la colț de stradă și pe scările blocurilor de locuit, cei intervievați fiind 19 români, 1 student sirian și un țigan din Arad. Interesant este faptul că întrebați fiind ce posturi de radio ascultă, cei 21 au răspuns „sincer și înfocat": RFE, Vocea Americii și ... Kol Israel, toți uitând să pomenească ceva despre BBC, despre emisiunile în limba română ale posturilor germane, sau despre alt post de radio. O fetiță de 14 ani, din Iași, declară hotărît: „Nu mă interesează programele informative. Iubesc muzica pop. **Muzica noastră populară mă plictisește.** Vă rog, vă rog mult, **transmiteți mai multă muzică Rolling Stones".**

Mai categoric este răspunsul unei eleve de liceu din București (16 ani): „Oh! Iubesc muzica. Vorbim de RFE ca de București III. Vorbim de programele muzicale în clasă. Vorbim în special despre comentariile lui Noel Bernard. **Îl iubim. Vă asigur că n'am putea trăi fără Noel.** Iubim muzica Beat, muzica pop. Orice, **în afară de muzica populară românească. Aceasta este îngrozitor de de demodată și de plictisitoare".** Iată unde vor să ajungă plăsmuitorii faimosului raport: să-i convingă pe patronii americani că tineretul român, considerând muzica noastră populară drept **demodată** și **plictisitoare,** se dă în vânt după programele lui Cornel Kiriac, alt geanabet al „deskului românesc". Cât privește pe Noel Bernard, fără de care elevele din București" nu mai pot să trăiască", el este „iubit" cu aceiași ardoare de babe și de gospodine. Iată ce se pretinde că ar fi declarat o doamnă din București, în vârstă de 70 de ani: **„Noel Bernard e splendid.** El îți amintește cuvântul francez pentru Crăciun. Noel! Spune, te rog, acolo, **că îl iubim pe Noel. Ne plac discuțiile lui cu Bănus.** Glumele lor, conversația degajată și zeflemisitoare între Noel și Bănuș ... **Când îl ascult pe Noel Bernard mă destind. Vă rog să-i transmiteți sărutări."**

O altă doamnă din Iași în plină vigoare, după cum se vede: „Cine este Noel Bernard? Ce vârstă are? Cum arată? L-ați văzut vreodată? Ah, ce fericire! Este căsătorit? Este răsfățatul nostru. **Îl iubim ...** Se spune că Noel Bernard ar fi un fost gardist care și-a schimbat numele. Sper să nu fie adevarat. **Îl ador, sunt nebună după el ..."**

O gospodină din Ferentari: **„Îl iubim pe Noel Bernard.** Ce fel de om este? **Pentru mine este măreț ...** Aș putea să mă îndrăgostesc de el, de tonul vocii lui sublime ... Cum, îl cunoașteți? Vai, ce fericită sunt ..."

Termenii de **măreț, sublim, fermecător** etc revin mereu, ca un fir roșu cu care este cusut tot interviul, dezvăluind în acelaș timp și orizontul intelectual al plăsmuitorilor. Iar dacă cucoana din Ferenteri (dacă ea există într'adevăr) vrea neapărat să știe cum arată **mărețul** Bernard Bercovici, putem să-i facem noi acest serviciu. Foarte mic de statură, cu lăboaice disproporționat de mari față de trupu-i pirpiriu, cu părul lung, nepieptănat si cu lațele atârnându-i peste reverul spențerului zăgărit, cu botfori largi, seamănă mai mult cu un colector de fulgi de gâscă sau cu directorul circului de purici dela iarmorocul din Darabani. Ăsta-i Noel Bernard, despre care se spune în raport că este „iubit" de întregul element feminin din țara românească.

Raportul acestui straniu serviciu „de sondare a opiniei publice" nu se limitează însă numai la aprecieri ditirambice la adresa lui Bernard și celor doi paladini și tovarăși de chefuri ai săi, Max Bănuș și Cornel Kiriac, ci ne arată și cât de perfectă este cârdășia dintre impostorii din Englischer Garten dela München și activiștii secțiilor agitprop dela București. Se spune anume în raport că o doamnă din Iași, în vârstă de 61 de ani, care bine'nțeles „îl iubește" și ea și chiar „îl binecuvântează" pe Noel Bernard, ar fi declarat următoarele cetățeanului american, plecat să la interviuri prin tramvaie și autobuze: „Și în localitățile mici se ascultă radio. Acum au toți electricitate, **nu ca altă dată. Țăranii au de toate! O duc bine, au televizoare, aparate de radio și chiar automobile".**

Așa! Când peste satele românești s'a așternut mizeria cea mai cumplită, când țăranii își părăsesc vetrele și umblă de colo colo în căutare de lucru, îmbrăcați în zdrențe și flămânzi, bernarzii și bănușii dela Free Europe caută să-i convingă pe Americani că țăranul român **o duce bine, are de toate și se plimbă în automobil.** Asemenea sfruntată minciună este servită pe tavă patronilor americani drept „ecou din țară" și expresiune a opiniei publice românești. Cinică sfidare și cruntă bătaie de joc care ne biciuește în obraz, pe noi toți, dar și îndemn la acțiune hotărîtă, fără ezitări în ce privește alegerea mijloacelor, pentru curmarea unei stări de fapt pe care obștea românească n'o mai poate suporta.

Traian ROVINARU

Hagialîk și samsarlîk

În „Almanahul literar 1970" București, aflăm semnăturile următoare: Eugen Ionescu, George Uscătescu, Eugen Drăguțescu (colaborator permanent la „Luceafărul"), Ionel Perlea (entuziastul hidrocentralelor). În schimb, tov. Henri Coandă preferă să colaboreze la „Almanahul Scînteia".

Nu așteptăm desmințiri, explicații ori proteste. Astea's faptele, limpezi și durabile.

*

Sergiu Celibidache declară în „România literară" din 18 Septembrie 1969: „am urmărit cu interes evenimentele din patrie. Drumul dumneavoastră. Au existat momente când n'am fost poate de acord cu tot ceea ce se întâmpla. De câtăva vreme însă, în străinătate se vorbește cu tot mai multă simpatie de România. E o mare fericire pentru mine. Personal, sânt încântat de perspicacitatea, diplomația și curajul domnului Nicolae Ceaușescu. Îl admir cu mândria unui Român care nu se va rupe niciodată de patria sa. (....) în anul viitor voi fi probabil în România. Mă bucur de pe acum".

Matematicianul-dirijor e liber să admire pe cine poftește și bine face că ne avertizează atât de explicit. Pe noi ne-ar interesa însă declarația asupra „momentelor" când n'a fost **„poate** de acord **cu tot** ce se întâmpla". Dacă ar avea ambiț și onor, jupân Celibidache ar preciza **cine,** după domnia sa, a meritat să moară la Aiud, Sighet, Jilava, Pitești, Canal și cine nu. Căci, dacă **totul** nu e întreg care va să zică că e parte, și intră creștinul la idee.

*

„Comme un cheveu sur la soupe" vin declarațiile madamei Gafencu, tipărite în „Glasul patriei" în aceleași coloane în care soțul era, nu demult, săpunit cu porecla de Gregorchen: „N'am vrut să continui a face pe martirul în exil. La început am crezut **în ceva,** dar cu timpul mi-am dat seama că totul este înșelăciune. Cei ce-și pun și astăzi pe vârful capului această coroană demodată, încercând să pozeze în victime martirizate, sânt oameni care n'au simțul practic al realității. Lor le-aș recomanda să trăiască cu picioarele pe pământ și să nu se mai legene cu iluziile așteptării".

Așadar Franțuzoaica (să ne trăiască!) poate fi „exilată" la Paris și „repatriată" la București. Acel „ceva" de care dumneaei nu mai vrea să știe este **doar** crezul politic al lui Grigore Gafencu, exprimat într'una din ultimele sale declarații: **„la liberté de la Roumanie à laquelle nous avons voué, jusqu'à notre dernier souffle, toute l'énergie de notre corps et toute la passion de notre coeur et de notre intelligence".** Cât despre simțul practic al Nușetei nu ne îndoim: jurnalul și corespondența politică a diplomatului n'au fost cedate pe nimic RSR-ului. Aceste documente — printre cele mai importante din istoria exilului — fuseseră depuse, la sfatul lui N. I. Herescu la Institutul de studii politice condus la Geneva de prof. Jacques Freymond, la rândul său pețit și el de tovarăși. Republica știe să lucreze concentric. Chestia cu „picioarele pe pământ" este tehnic mai complicată, mai ales pentru consiliera noastră. Acum mai bine de 50 de ani „allumeusa" de la **Folles Bergères** obișnuia să se prezinte clienților goală pe un platou de argint.

Volubila văduvă mai declară: „Ceea ce nu s'a întâmplat la decesul din 1957 la Paris, când foarte puțini au venit să-l conducă pe ultimul drum, s'a întâmplat în schimb acum la București în această toamnă, când la înhumare au venit rude și prieteni, foști camarazi de arme și cunoscuți, acoperindu-i mormântul cu flori". Trecem peste amănuntul care lasă o umbră asupra lucidității pălăvragioaicei (voia nici mai mult nici mai puțin să-l reînhumeze pe Grigore Gafencu alături de Gheorghiu-Dej, în furnalul-mausoleu al partidului) dar nu ne putem abține de a replica: minți, madam!

Pe Grigore Gafencu l-a urmat pe ultimul drum toată suflarea românească din Paris. Biserica din rue Jean de Beauvais era neîncăpătoare iar piațeta din fața era plină de spectatori cu sufletul îndoliat pentru dispariția acelula pe care ziarul „Le monde" — deloc bănuit de complezență față de refugiați — l-a numit „Un grand d'Europe". Grigore Gafencu a fost salutat nu numai

(urmare în pag. 3)

SCOLII

Poşirca lor...

Nu mi-a căzut încă în mână cartea de evocări a lui Vintilă Russu-Şirianu, **Vinurile lor...** Citesc însă în recenzia prof. Perpessicius următorul rezumat, fără îndoială exact: „un paragraf, nu mai puţin interesant, în care autorul surprinde şi pune în lumină toate raţionamentele jocului, magistral, al lui Sadoveanu (paragraful, de altminteri, intitulat drept aluziv omagiu o partidă de şah") este acela al banchetului oferit de N. I. Herescu, preşedintele de atunci al S.S.R.-ului, cu gândul ascuns ca Mihail Sadoveanu să fie cumpărat şi transformat în panegirist al regimului lui Hitler, de către un conte şi un baron din garda acestuia" **(România literară**, 23 oct. 1969).

Mai întâi, fiind vorba de „gând ascuns" se chiamă că nu există nicio probă afară de vorbe de clacă. Apoi, trebuie să nu-l fi cunoscut deloc pe N. I. Herescu ca să-ţi închipui că acesta ar fi fost capabil de atâta lipsă de fler şi tact. (De altfel prof. Perpessicius notează că, după autor, regretatul maestru ar fi fost profesor de greacă. În realitate i-a succedat lui Evolceanu la catedra de literatură şi limbă latină, după ce, un timp, îl suplinise pe Valaori la cea de lingvistică indoeuropeană).

Nu pot trece repede peste mârşevia pângăririi unui mormânt curat. Se vede că de când „avangarda" literară e iar la modă la Bucureşti — ca şi printre lichelele colaboraţioniste din străinătate — s'a revenit la inspiratul program al stângiştilor francezi: „J'irai cracher sur vos tombes!" Pentru N. I. Herescu am avut afecţiune, l-am admirat şi apărat împotriva calomniilor în timpul vieţii, i-am cinstit memoria după puteri şi nu-l voi trăda nici dincolo de ultimul prag. Întâlnirea mea intelectuală cu el a luminat şi încălzit restul existenţei mele. Mi-a transmis cea mai nobilă moştenire a universităţii româneşti şi gestul mă obligă necondiţionat.

Era un „om din Gândirea" — cum l-a caracterizat just dl Vintilă Horia — adică pe linia dreaptă a intereselor permanente ale românismului. Cum ar fi putut el recurge, presupunând că ar fi avut puteri comanditare în constelaţia politică din preziua războiului — ceeace este inexact — să-l „sondeze" tocmai pe Mihail Sadoveanu, cu apartenenţe notorii, ale cărui splendide fresci de măreţie moldovenească nu sunt decât paravanul mocirlei stângiste în care s'a bălăcit toată viaţa.

De fantezia debordantă a memorialistului, care vrea să transforme în realitate, sub masca amintirii, propriile halucinaţii s'a ocupat — în altă ordine de idei — d-na Liliana Pippidi-Iorga. N'are rost să insist.

Nu ştiu în schimb dacă Vintilă Russu-Şirianu pomeneşte de o adeziune a lui Sadoveanu, care nu mai poate fi imputată lui N. I. Herescu. E vorba de numărul special al „Revistei Fundaţiilor Regale" publicat în 1941, dedicat Mareşalului Ion Antonescu şi sacrei noastre bătălii din răsărit, pe care n'o pot numi altfel decât, adaptând formula lui Jacques Bongars, **Gesta Dei per Daco-Romanos.** Textul semnat de prozator vorbeşte despre Nistru care e un hotar al neamului românesc, deşi satele moldovene se întind departe în „pustia căpcăunilor", acolo unde în umbra curganelor oamenilor li s'a veştejit surâsul (parafrezez din memorie). La acea dată, în direcţia Fundaţiilor şi a Revistei, N. I. Herescu nu avea niciun amestec.

Şi iar nu ştiu, dar cred că nu greşesc, presupunând că Vintilă Russu-Şirianu nu pomeneşte de altă atitudine a „stejarului" în treburi oenologice. În seara de 30 decembrie 1947, după abdicarea regelui Mihai şi proclamarea republicii, Mihail Sadoveanu telefona la Palat cerând să i se expedieze 600 de sticle de vin vechi din depozitele regale. Ţara era pusă pe jertfelnic dar „rapsodul" se gândea la aprovizionarea pivniţei. Şacalii îl pot invidia.

„La marginea mării"

Aflu indirect, din „breviarul" lui Şerban Cioculescu **(România literară** din 27 noembrie 1969), că eminescologul Augustin Z. N. Pop a publicat în revista **Tomis** un articol despre „Eminescu la Constanţa". Pe baza unei scrisori inedite, autorul încearcă să demonstreze că germenul poeziei „Mai am un singur dor" trebuie căutat în vizita făcută de poet la Marea neagră în 1881. Criticului nu îi este greu să demonstreze că elaborarea poemului se eşalonează, într'o serie de variante şi reluări, între anii 1876–1880. (cf. mai ales: Alain Guillermou, **La genèse intérieure,** pp. 409–416, care studiază amănunţit cele 40 de manuscrise). Chestiunea poate fi considerată închisă: Eminescu a cântat marea înainte de a fi văzut-o, aşa cum procedase cu Veneţia şi Scandinavia.

Nu vreau să mă ocup deocamdată de faptul că poetul „a făcut din mare una din temele lui favorite" (S. C.); constatarea trebuie situată în alt context, anume freudian. E un loc comun că **apa,** ca simbol, reprezintă lichidul amniotic originar din care toţi purcedem, ca indivizi şi speţă, iar cântarea mării e un exemplu tipic de „motherbinding" (cf. **Dicţionarul Eminescu,** cuvintele: **apă, mare, ocean).** Dar poetul îşi aşteaptă încă exegetul psihoanalitic.

Ceeace mă interesează aici este comuniunea imagistică între Eminescu şi Shakespeare. Spun **comuniune** căci la fel cu prof. Alain Guillermou am oroare de aberaţiile „influenţoniste". Comentatori zeloşi voind să depisteze „izvoarele" poetului i-au zdrenţuit haina literară, etalându-şi în schimb propria lor erudiţie: situaţie prevăzută în **Scrisoarea I.** Situez deci această osmoză pe un plan înalt. Eminescu a cunoscut şi încă bine — fie chiar şi prin intermediu german — opera „divinului Brit". A asimilat din ea idei, expresii, atmosferă, accent — ca un poet alexandrin. Faptul nu-l diminuează ci dimpotrivă îl ridică la nivelul unei înrudiri spirituale pe care o merită. Despre „Eminescu şi Shakespeare" a scris un articol curăţel Matei Călinescu în **Studii eminesciene,** Bucureşti, 1965, pp. 740–760. Şi nu-i putem face vreun reproş căci pentru a trata această temă la altitudinea ei augustă trebuie să fii, mai întâi, un bun cunoscător al dramaturgului elizabethan. Criticul intuieşte cu aproximaţie: „nu identificam oare în acest monolog al bătrânului voievod de Maramureş, Dragul, o rezonanţă shakespereană:

Boieri! coroana noastră ne-apasă ca un munte
Şi grea ne e hlamida şi trupul de pe noi,
Atât doar — o sugestie. „Rezonanţa" provine în adevăr din monologul lui Henric al V-lea, înaintea bătăliei de la Azincourt:

Upon the king! — les us our lives, our souls,
our debts, our careful wives,
our children, and our sins, lay on the king!
We must bear all.

(„Asupra regelui! — să lăsăm viaţa noastră, sufletele,
datoriile, nevestele grijulii,
copiii şi păcatele noastre asupra regelui!
.Noi trebuie să purtăm toate!")

Acestea fiind premizele îmi pot permite să situez poemul „Mai am un singur dor" în ambianţă shakespereană. Mai întâi — un „jurnal de atelier". Paralel cu îndelungata elaborare a poemului, Eminescu lucra la **Dorinţa unui Dac** (devenită **Rugăciunea,** 1879), la **Sarmis şi Gemenii** (1881) din care constitue un fragment. Şi cam tot în aceeaşi epocă traducea un pasaj din **Timon Atenianul,** mai precis jumătate din scena întâia, Poemul **Mureşanu** e din 1876. Toată această producţie constitue o „familie"; interpenetrarea ideilor şi a citatelor încrucişate este inextricabilă. Ipoteza mea de lucru este că în timp ce faurul îşi cizela podoabele privea la un model — anume piesa lui Shakespeare. Faptul dovedit documentar trebuie însă sprijinit cu alte argumente. Sugestia de plecare o constitue tocmai dorul:

Să mă lăsaţi să mor
La marginea mării.

Voinţă împlinită pentru **Timon Atenianul,** mizantropul care a părăsit cetatea:

Timon is dead
Entomb'd upon the very hem o'sea.

Dan Duţescu şi Leon Leviţchi traduc nu numai inexact ci şi incorect:

Timon a murit
Mormântul său e chiar la poala mării.

The hem of the sea nu poate fi decât **marginea, hotarul mării;** numai muntele are **poale.** Ştiu: inutilă paradă de erudiţie în jurul unei expresii aproape banale prin universalitatea ei, dar acesta este doar primul pas al demonstraţiei.

Testamentul gravat al lui Timon e teribil:
Here lies a wretched corse, of wretched soul bereft:
Seek not my name: a plague consume you wicked caitiffs left!
Here lie I, Timon; who, alive, all living men did hate:
Pass by, and curse thy till; but pass, and stay not here gait.

(„Aicea zace-un corp nenorocit, lipsit de o suflare care fu la fel:
Numele-mi nu-l căta: vă arză ciuma, voi ticăloşi bandiţi, lăsaţi în urmă!
Aici zac eu, Timon, cel care'n viaţă a urît întreaga omenire:
Mergi, te'ndoapă cu blesteme, dar treci şi pasul nu-ţi opri aici").

Invectiva e atenuată la Eminescu în seninul apel:

Şi nime-n urma mea
nu-mi plângă la creştet.

Ar trebui acum să pun paralel reflecţiile lui Mureşanu, blestemele lui Sarmis, regele dac detronat de fratele său geamăn Brigbelu, şi rechizitoriul lui Timon (act IV scenele 1 şi 3). O voi face în altă parte iar aici voi prezenta doar două apropieri.

Timon will to the woods; where he shall find
The unkindest beast more kinder than mankind
(„Timon pleacă'n păduri şi-acolo va afla
jivina cea mai rea mai blândă decât omul")
Sugestia lui Shakespeare se îndulceşte în sens panteist în Dacia:

Deaceea'n codrii negri mă'ntorc să rătăcesc
în umbra lor eternă eu umbra-mi mistuesc,
Privesc cum peste frunze uscate fără urme
Aleargă zimbrii negri şi cerbii fug în turme.

Versurile:
all is oblique,
there's nothing level in our cursed natures,
but direct villany
(„totu-i pieziş,
nimic nu e deplin în firea noastră blestemată,
afară de ticăloşia crasă")
sunt condesate într'o formulă lapidară:
Că sâmburele lumii e-eterna răutate.

Mi s'ar putea obiecta că accentul blestemelor e pretutindeni acelaşi, că am putea pune alături, fără consecinţă, **tabellae defixionis (ni possit dormire, ni possit urinam facere)** pe Arghezi **(suflarea să-ţi pută, oftatul să-ţi pută)** ba chiar pe Maria Tănase **(tărâişul şarpelui şi pasul gândacului).** Dar un studiu de stilistică comparată ne lipseşte în acest domeniu.

Concluzia acestei note va fi multiplă. Putem avea certitudinea că Eminescu a citit de nenumărate ori piesa **Timon Atenianul** de Shakespeare, în întregime chiar dacă n'a tradus decât fragmentul incipient. Ideile mizantropice ale eroului, atât de vecine cu ale sale au fost subtil filtrate în poemele **Mai am un singur dor, Sarmis, Gemenii, Mureşanu, Rugăciunea unui Dac.** Se impune înlocuirea noţiunii de „influenţă" cu cea de **comuniune.**

E. LOZOVAN

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

CRONICĂ

de Alexandru GREGORIAN

Doamne, singurătăţile, depărtările,
Ce turburi sunt şi adânci, ca mările.
Din noaptea lor de plumb lunecă'n Răsărit
Stele de jar: heruvii fug, sfinţii-au pierit
Luaţi cu cer cu tot în ciurda colhozului.
Ca bubele râncezite, putrezite
Cresc în ev numai ciupenii bozului.
Doar vifore şi vaer sub zările'nrobite:
Nicio colindă, niciun acatist,
Ci, deşelate de norme'n bărăgan de zgură,
Isus se uită'ncoace trist
Şi-mi face semn să tac, cu degetul la gură.

UMANISMUL LUI IONESCO

Presa RSR a pavoazat cu ocazia alegerii lui Ionesco la Academia Franceză. Faptul e normal: colaboratorul publicaţiilor comuniste e unul de al lor.

„România" de la New York şi „La nation roumaine" de la Paris nu se lasă mai prejos. E drept, publică doar două note prizărite, nu dital articol pe pagina 1 ca „Luceafărul", dar îndesând în câteva rânduri ignoranţă şi contra-adevăr. Cică „e ciudat că unii contestă intrarea Rinocerului sub Cupola (Academiei) ca şi cum **umanismul autorului ar poseda vreo ambiguitate".** Ferească sfântul! Ionesco e cât se poate de limpede şi deaceea ne place să publicăm mai jos un florilegiu de panseuri care au fost repuse în circulaţie de presa RSR. Perfid serviciu şi satanică admiraţie! Iată câteva citate din broşura **NU** din 1932.

*

Nu am nici o pasiune, nici o obsesie în afară de mine.

*

Sunt fricos... sunt şovăelnic... Nu am decât atitudini duble... Aceasta este marea mea tragedie: nu mă pot devota... nu mă pot transcende.

*

Sufăr incomensurabil că nu sunt cel mai mare poet al Europei, cel mai mare critic universal, cel mai voinic ins din România şi, măcar, prinţ.

*

Nu am nici o convingere, nici o morală, nici o conştiinţă — şi tocmai de aceea, probabil, mă intimidează toate convingerile, toate moralele, toate conştiinţele.

*

Adevărul e un cuvânt care nu există în dicţionarul conştiinţei mele.

*

Scrupule? Ce scrupule să am? Totul nu este oare numai un joc?

*

Nu mă simt deloc angajat de lucrurile scrise astăzi, de cele contrarii de ieri. Fac critică, de obicei negativă pentrucă spiritul meu este vizibil aplecat către rău.

Asta se numeşte „umanism" pentru „La nation roumaine". Am dori să ştim dacă foaia pariziană imaginează un manual de pedagogie pentru tinerii români, ori europeni, bazat pe o doctrină atât de nobilă.

Cât despre Academia Franceză şi câştigul realizat (elle en a vu d'autres!) prin recenta achiziţie îl lăsăm cuvântul tribunului ireproşabil care a fost Georges Bernanos: „J'y poserai ma candidature lorsqu'il ne me restera qu'une paire de fesses pour penser". Se vede că Ionesco e bine dotat în acest sens.

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München,
cu menţiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

Retractare

În 1968 am publicat în revista „History of Religions", tipărită la Chicago sub îngrijirea d-lui Mircea Eliade studiul **Dacia sacra.** Pentru a cinsti jubileul de 60 de ani ai **savantului** i-am dedicat numita cercetare „în semn de gratitudine şi stimă".

Rezerve aveam, chiar în acel moment, asupra fluctuaţiilor **omului,** dar nu-mi închipuiam că lihneala de glorie facilă îl va împinge la acte de definitivă descalificare.

Iată că în 1969, după colaborări ambigui cu jumătăţi ori sferturi de măsură, Românul de la Chicago trece frontiera pudoarei: la Bucureşti a apărut primul volum al operei sale complete. Presa ocupanţilor jubilează. În consecinţă, trebuie eu însumi să procedez la o revizuire.

Retractez deci dedicaţia imprudentă şi naivă. Unui fost om mare nu-i mai datorez nici stimă nici gratitudine (extrasele le-am plătit până la ultimul cent). Dacă laudele Bucureştiului nu-l insultă pe dl Mircea Eliade însemnează că altitudinea sa morală e mai joasă decât oricare dintre noi ar fi putut bănui.

Pregătesc o nouă ediţie a studiului **Dacia sacra,** care însă nu va mai fi murdărit — în sens fizic — de un nume care acum aparţine arsenalului propagandistic al RSR.

Skodsborg, Danemarca, 10 martie 1970

E. LOZOVAN

SCRISOARE ÎN VERSURI

de D. PAULESCU

I

Dragă frate Geto-Dac,
Nu ţi-am scris de-un sfert de veac,
De când ţara a căzut,
În robie şi sub knut.
De când osândesc poporul,
Lanţul, foamea şi pistolul.
Dar nu-mi socoti tăcerea,
Ci năpasta şi durerea,
Nedreptatea şi urgia,
Că ne-au jefuit moşia.
Lăcuste înfometate,
De prin stepe blestemate,
Au căzut nouri pe sate.
Rod grădinile în floare,
Ne sorb apa din izvoare,
Ne ucid fraţii, părinţii,
Schingiuesc în temniţi sfinţii.
Doamne! — Mii de creştini pier,
Sub cortinele de fier.
Prigoniţi şi deportaţi,
Se sting scumpii noştri fraţi.
Dragi arcaşi şi voi stejari,
Scăpaţi ţara de tâlhari.
Şi spuneţi-mi ce să fac
Pe toţi fraţii să-i împac,
Să strigăm în lumea'ntreagă,
Pentru glia noastră dragă,
Pentru munţii pleşuviţi
Şi ţăranii chinuiţi.
Să nu trăim în deşert,
Ci cu arma lângă piept,
Ca haiducii cu oţele,
Scapere păgânii'n ele,
Ineca-s'ar colea'n Bug,
Să ne scuturăm de jug.

II

Tot pribeag de ani cum sunt,
Lupt şi scriu câte-un cuvânt,
Pentru crezul nostru sfânt.
Cat prin nori un strop de soare,
Pentru neamul care moare,
Într'o ţară ca un rai,
Nu-i o coajă de mălai.
N'are azi românul frate,
Nici măcar o ţundră'n spate.
Duc surghiunul înainte,
Spre-ale noastre dragi morminte.
Face-m'aş ca Vântul Mare,
Ca să zbor pân'la hotare.
Strecura-m'aş şi pe brânci,
Testament săpat în stânci,
Strecura-m'aş până'n zori,
Plaiuri verzi fără miori.
Să străbat drumul cel greu,
Şi s'ajung sus pe Rarău,
Să chem satele străbune,
În răscoală să s'adune,
Neamu'ntreg cu Căpitanii,
Să'nlemnească toţi duşmanii.
Codrii cu braţe de fier,
Să văd mişeii cum pier.
Să urcăm din vale'n deal,
Pe urma lui Decebal.
Trăzni-i-ar Domnul de Sus,
Pe tovarăşi şi pe Rus.
Să se scrie'n cronici frate,
mare „SFÂNTA LIBERTATE".
Şi-apoi, mamă, pot să mor,
Lâng'al Dornei drag izvor,
Sub cetini şi curcubeu,
În Ţara lui Dumnezeu.

Brasilia, 27. 11. 1969

BIBLIOGRAFIE

Ion Dumitru, **Forme de etnocid în URSS. Un plan sistematic de rusificare forțată a Basarabiei și Bucovinei de nord,** München, 1969.

Acum câțiva ani semnalam în aceste coloane un poet cu timbru original. Ne este o plăcută datorie să salutăm azi un cercetător serios. Lucrarea d-lui Ion Dumitru, pe care o clasificăm fără ezitare printre izvoarele științifice documentare e remarcabilă din multe puncte de vedere. Mai întâi — fie zis din capul locului — pentru că autorul neavând, după câte știm, legături de rudenie directă cu Basarabia și Bucovina și-a împlinit simplu datoria de Român denunțând cea mai monstruoasă dintre crime. Și a făcut-o într'un moment nefavorabil, acela în care asistăm la curvăsăria unor oameni cu renume, care nu știu cum să acopere sub lințoliul tăcerii tot ce ar putea indispune pe Ceaușescu-Brejnev & CO.

Nu știm câtă cultură istorică are autorul, dar chiar punctul său de plecare din introducere dovedește o luciditate pe care i-o pot invidia mulți: **„Mai întâi, moștenitoarea zestrei țariste, Rusia sovietică, n'a fost nicidecum 'cioclul' ci salvatoarea imperiului de tristă amintire, care, botezat peste noapte cu un nume nou, a continuat să-și păstreze atât înfățișarea cât și însușirile ce l-au caracterizat".** Ce lecție pentru atâția vântură-călimări care vor să disculpe măcar o parte din răspunderea maicii Rusii, disimulând-o sub patrafire ori combinații „europene". Noi nu vom osteni de a scrie: Rușii toți, de ieri și de azi, de-acasă ori din exil, sunt solidar vinovați de crimă împotriva României. Între noi și ei sunt atâtea lacrimi și sânge încât nu mai e loc pentru milă creștină, budistă ori iudeo-protestantă (pastorul Wurmbrand e firește liber să-și desvolte teoriile masochiste spre bucurarea gogomanilor sensibiloși) până în ziua căinței totale a Muscalilor și a despăgubirii victimelor lor. **Apoi,** vom vorbi și de iertare ori bună vecinătate.

Structural cartea este bine realizată. Clasând un material bogat cu mult echilibru și simț critic, furnizând citate copioase care, de circulație restrânsă, sunt puse la îndemâna oricui, dl Ion Dumitru a făcut în același timp operă de antologist și creator.

*

Demetrius Leontieș, **Prin mlaștini și furtuni,** Editura Dacia, Rio de Janeiro, 1969.

Acest volum de poezii e „angajat" și autorul afirmă fără ocol în dedicație: „Cu ocazia celor 30 de ani de la moartea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor". Mângâietoare atitudine când ne gândim că Mișcarea Legionară a luat ființă, simbolic, prin coborîrea steagului roșu de pe atelierele de la Nicolina. Cum i-ar privi oare astăzi fondatorul pe cei care, trecând dincolo de dialog, merg la braț cu anti-Legiunea? Dar la ce bun să epilogăm noi, atât de timpuriu? Într'o zi se vor naște istorici cinstiți care, plivind cărările documentare, vor coborî în adâncimi, înainte de căderi, schisme și violențe cu răspunderi împărțite; ei vor încerca să înțeleagă și să explice **cum** și **dece** o țară întreagă — elită și masă — s'a lăsat înfierbântată de jarul unei chemări cum au fost puține în istoria română.

Pentru acel moment dl D. Leontieș și-a depus mărturia poetică, nu numai cu credință și dârzie ci și cu talent și originalitate. Ignorăm dacă a mai scris și publicat alte versuri, dacă îndeletnicirea sa e constantă ori scurt popas. Oricum, câteva din versurile sale ne-au comunicat iluzia că Aron Cotruș e încă printre noi. „Haiducească" și „Doină nouă" pot fi citate nu numai din politețe de recenzent:

Am jurat
mări, jurat
și la lună
și la stele,
să rămânem frați haiduci,
chiar de-o fi
să ne vâneze
să ne pună
sub zăbrele
și sub cruci!
(. . .)
Hei, dela Jianu
la Codreanu
plânsu-și-a neamul
aleanu,
plânsu-și-a Țara
urgia,
blestematu-și-a
domnia! . . .
Măi Jiene,
măi Codrene,
măi haiduce,
somnul nu te lase'n pace,
când ți-e patria
pe cruce
și Românu'n lanțuri
zace! . . .

Poveste de Paști

A fost odată o țară ce ținea în încleștarea granițelor ei arcul unor munți falnici, adevărată coloană vertebrală a originii unui popor cu cel puțin atâtea părți bune pe câte rele. Marele Fluviu ce veghea la unul din hotare primea în curgerea sa zeci de râuri, tribut al munților, iar la sfârșitul drumului se jertfea Mării purificand-o.

Poate ați auzit de asemenea locuri, poate le-ați, văzut, sau poate le visați numai cu dor. I-au trebuit aproape douăzeci de secole să-și adune laolaltă ținuturile și să fie libere iar nu mai mult de câțiva ani să fie înrobite din nou și să piardă din pământurile strămoșești.

Dintre nenumăratele calamități venite din răsărit ultima a fost cea mai mare. Apusul nu a făcut mai mult decât să o lumineze cu raze răzlețe menite să mai încălzească puțin speranțele optimiștilor. De fapt virtutea cea mai mare a acestui popor e speranța, sau poate ăsta e cel mai mare viciu al său.

Granițele, ce înainte țineau încleștați doar munții, au devenit zid de netrecut pentru un popor întreg menținându-l astfel în ignoranță și izolare. Dacă e adevărat că un blestem atrage alte blesteme după sine nimic nu trebuie să ne mire din ce se petrece acolo, de mai bine de un sfert de veac.

După expulzarea Împăratului Alb a urmat la tron Împăratul Roșu, care deși oficial era ateu, credea cu convingere că după moarte va ajunge cel puțin în Rai. Nobilul său altruism l-a făcut să dorească și supușilor săi aceași soartă, dar înainte de asta trebuia ca sufletele lor pline de păcate să fie purificate pe pământ. Marele Canal, ocnele și zecile de temnițe au devenit cele mai drastice locașuri de penitență. Meserii vechi au luat un nou avânt, în speță cele de temnicer, pivnicer și închizitor, deși nici meseria de turnător nu era de lepădat. O nouă floră a început să se dezvolte. Copacul birocrației umbrea tot mai mult celelalte plante ducându-le la o jalnică degenerare. Dar să nu fim sceptici. Țara era ca o adevărată floare, o floare a mizeriei și minciunii. Împăratul Negru al Imperiului de Răsărit îl ținea din scurt pe colegul său mai mic ca nu cumva să-și piardă crezul cel nobil. După cum spun unii, Împăratul Roșu ar fi și acum în Rai și își scrie memoriile la umbra Mărului Blestemat.

Nu vă speriați, țara nu a rămas fără împărat. Coroana a trecut pe capul unui personaj și mai original, Împăratul Cameleon. Răuvoitorii spun că ar fi fost calfă de cizmar, dorind să-i înjosească originea. Eu cred că a fost calfă de politruc, meserie cu mult mai nobilă pentru un os regesc. Coroana îi provoacă unele neplăceri, una din ele fiind faptul că-i apăsa prea tare capul și nu-și putea deschide prea bine gura când grăia norodului. Împăratul Cameleon are însă o minte luminată, nu știu de ce anume, dar e luminata de ceva, probabil de flacările iadului aprinse de predecesorul său.

Înălțimea Sa a dat dovadaă de multă înțelepciune. Mai întâi și-a iertat dușmanii neputincioși, apoi și-a decimat prietenii prea ambițioși.

Deci Împăratul Cameleon își face mendrele, supușii lui îl aclamă frenetic în public și-l blestemă pe la spate sperând în zile mai bune. Dumnezeu ne e martor că le-o dorim din inimă.

Unii dintre ei însă, mai ageri de minte sau de picior, reușesc să părăsească țara pe căile cele mai de necrezut. Peste graniță clandestin, cu pașapoarte false sau furate, în calele vapoarelor, sub vagoane, în geamantane, prin apă și chiar prin foc.

Mare bucurie mare când se văd în așa numita lume liberă cu împărați drepți și mărinimosi. Totuși marile greutăți deabia acum încep din pricină că lucrurile nu stau chiar așa cum le-au crezut ei. Fata Morgana le-a cam luat mințile și încep să dibuie încotro să o ia.

Pe semne că și dumnevoastră ați auzit că fericiții scăpați din Infernul Roșu locuiesc pe un fel de insule ale dezolării. Nu, nu sânt insule înconjurate de apele mării ci de apele indolenței, sărăciei, promiscuității, uitării și altele cu acelaș gust și culoare. Naufragiații așteaptă aici cuminți să treacă vreun vapor al unei vestite împărății care, la ordinul căpitanului înduioșat de soarte lor, să ia la bord câțiva. Vapoarele trec însă rar iar timpul trece încet.

Frații lor de suferință care au scăpat mai demult îi ajută din toata inima și într'un mod total dezinteresat, cu ziare de toate tendințele. Din când în când își face apariția în mijlocul lor câte o față bisericească, câte un ziarist sau vre-un conducător al cine știe cărei organizații a exilului neamului. Ultimul venit a fost dela „Bănățenii cu opinci galbene și nojițe roșii" propunându-le tuturor să adere la organizația sa. Recompensa a fost câte o pereche de nojițe roșii pentru fiecare aderent. Opincile le poartă doar membrii de onoare. Popa i-a aghezmuit, blagoslovit, miruit, împărtășit și le-a promis că le va trimite orarii liturgice. Ziaristul și-a făcut și el meseria. Nici nu vă puteți închipui cât de folositoare le-au fost aceste vizite. La apelul lansat de ziarist s-a hotărît ca de Paști să se dea fiecăruia câte un ou, dar curând au început discuții contradictorii. Vizitatorii nu se puteau hotărî ce culoare să aiba ouăle. Alb nu se cădea, roșu era ca o provocare, iar ouă cameleon nu s-au inventat încă. Unul mai glumeț a propus să li se dea oul lui Columb. Discuțiile continuă, pentru că timp este berechet . . .

A. M. (Suedia)

Darea de seamă statistică a Bibliotecii Române din Freiburg

Cu ocazia jubileului de douăzeci de ani de activitate, Institutul Român de Cercetări, Biblioteca Română din Freiburg (Germania) a publicat o dare de seamă statistică despre care toți compatrioții ar trebui să ia cunoștintă.

După 20 de ani de muncă neobosită și perseverentă, cu înfruntarea celor mai mari greutăți și a conspirațiilor urzite de cele mai ignobile unelte ale dușmanului, Biblioteca Română din Freiburg are în colecții: 19.560 de volume, 1.355 titluri de ziare și reviste periodice, 1.083 piese muzicale, 451 piese de numismatică, 988 hărți și stampe, 4870 pagini de manuscrise și documente, 19.000 pagini de texte documentare, 4.984 mărci poștale românești, 33 microfilme (cărți rare și de valoare), 290 clișee, 2.370 fotografii, 102 albume și prospecte, 1.251 diapozitive, 15.851 articole și note din presa străină despre România, 6.150 documente referitoare la activitatea Românilor peste hotare, 495 icoane, tablouri, desene, țesături, covoare etc.

Biblioteca Română din Freiburg a tipărit 19 lucrări, 48 extrase și 23 diverse broșuri. La capitolul periodice, în colectiile Bibliotecii Române din Freiburg se află între altele **Albina Românească** din 1844, **Curierul Românesc** (al lui Heliade Rădulescu) din 1829, **Buletin-Foae Oficială** din 1844, **Revista Română pentru sciințe literare și artă** din 1862 etc.

Prin sârguința și munca devotată a Dlui Profesor Virgil Mihăilescu, colecțiile Bibliotecii din Freiburg vor constitui prețioase izvoare pentru urmași și flacăra permanentă a prezenței românești peste hotare.

HAGIALÎK ȘI SAMSARLÎK

(urmare din pag. 1)

de mari demnitari francezi și străini ci și oficial, din cafasul bisericii, de „Garda republicană" (a Franței, bine înțeles).

Văduvele abuzive — un act sordid de melodramă.

*

Dl Radu R. Florescu, membru agitat și agitator al „Societății Academice Române", de la Boston College U.S.A., este în același timp și bursier al RSR.

Nu numai dublu hagiu la București în 1969 și 1970, d-sa colaborează cu un articol la „Magazin istoric" din decembrie 1969: „în căutarea lui Vlad Țepeș". Din expunere lipsește singurul nume care merita să figureze, cel al profesorului Grigore Nandriș, autor al unui studiu despre **Dracula,** care fac inutile planurile filmologice și fotogenice ale d-lui Radu R. Florescu.

*

Între 7 și 9 noembrie 1969 a avut loc la Freiburg un așa zis colocviu, organizat de asociația ad-hoc pentru colaborare „Deutsch-Rumänische Studienvereinigung" — „Societatea Mihai Eminescu". Promotor: nulitatea intelectuală care se mișcă felin printre patrafire și milițieni. Pretext: celebrarea poetului care i-a stigmatizat pe toți vânzătorii și, anticipat, pe cei care aveau să-i exploateze memoria. Participanți în devălmășie: trei persoane de la București, dottore E. Coseriu și, bine înțeles, Mircea Eliade — care nu alege când e vorba de a recolta tămâie. În decembrie i-au reapărut de altfel la București două romane în „editura pentru literatură".

*

De expoziția la București a pictoriței Luki Galaction-Passarelli nu ne-am fi ocupat dacă d-sa nu ar fi găsit de necuviință să ne „salute" prin intermediul foii pe care o primim și o deschidem cu scârbă.

Deosebim nuanțele între o vizită particulară în țară, un contact științific aseptic, un real ajutor adus celor care pătimesc dar care nu-l angajează pe autor în jocul zbirilor și, în fine, știm să clasificăm o concesie fugară, o tăcere vinovată și un colaboraționism nu numai fără perdea ci și cu fanfare, agresivitate și eventuală „conlucrare" cu forțele „Securității". Așteptăm totdeauna cu îngrijorare momentul în care exilatul ispitit trece frontiera onoarei și se situează altundeva: nici cu noi nici cu milioanele de robi, ci alături de oligarhia P.C.R.

Nu știm încă unde o putem așeza pe d-na Passarelli, constatăm doar că d-sa a început să coboare panta. Și pentrucă e fiica acelui înflăcărat apostol care a fost Gala Galaction — căruia literatura română îi datorează câteva juvaeruri, printre altele traducerea Bibliei, monument demn de precedentele coresiene și cantacuzine — îi vom aminti de ultimele clipe ale acestuia. În anii de cumplită prigoană a tot ce era mai nobil în nefericita țară și pentru apărarea căruia părintele Pișculescu ostenise pe baricade cinstite, el zăcea suferind în fotoliu. Un vizitator l-a găsit cu chipul supt de sfânt bizantin profilat în penumbra camerii pe cadrul ferestrei; de pe buzele pe jumătate paralizate ale muribundului a cules cuvintele: „Nu mai e îndurare, Doame?"

O impresionantă comemorare la München

La împlinirea a 20 de ani de când Marcel Emilian, Lt. Colonel Dan Tetorian și Maior Mihai Eliade au fost împușcați în curtea închisorii Jilava, după ce timp de câteva luni suportaseră cu bărbăție chinuri și torturi îngrozitoare, un serviciu religios comemorativ a fost celebrat sâmbătă 13 decembrie 1969, orele 16,30, în biserica Stânta Ana din centrul orașului München.

Numărul foarte mare de participanti, prezența masivă a foștilor combatanți germani și faptul că liturghia a fost oficiată de S. Lor Prelat Msgr. Dr. Hyeronimus Menges, care a exercitat în România funcțiuni episcopale, suferind pentru aceasta mulți ani de temniță grea; Msgr. Dr. Adolf Bachmeier, fost paroh romano-catolic la Craiova, aruncat deasemenea timp de 8 ani în temnițele comuniste și Dr. Florian Müller, fost preot-căpitan la Armata a 3-a pe timpul campaniei din Russia, a dat acestei comemorări un caracter deosebit.

Toți sau aproape toți românii din München și din împrejurimi au ținut să fie prezenți la această liturghie. Organizațiile de foști combatanți germani au fost reprezentante prin: General de corp de armată Hubert Lanz, cel mai vechi ofițer din trupele de munte și fost comandant al diviziei care a înfipt drapelul de război al Reich-ului pe vârful Elbrus din Caucaz; General de divizie Martin Unrein, vechi ofițer de cavalerie și fost comandant al faimoasei divizii a 14-a blindată care a luptat la sud de Stalingrad și pe frontul din Moldova; General de divizie Friedrich Breith, fost comandant al Div. 4 Munte care a luptat în Kuban alături de cavaleriști și vânători de munte români; Paul Brenner, reprezentând formațiile armate SS; Lt. Colonel Oskar Freiherr von Hohenhausen und Hochhaus, fost profesor la Școala de Ofițeri de Artilerie din Pitești, atașat Corpului 5 Armată român pe timpul bătăliei dela Cotul Donului; Lt. Colonel P. Poljakov, reprezentând divizia de cazaci care au luptat în rândurile armatei germane; Maior-aviator Georg Pemler din actuala armată germană, precum și mulți alții. Menționăm deasemenea prezența unei delegații bulgare în frunte cu d. dr. Dimiter Waltscheff și a unei delegații NPD din München în frunte cu d. Proksch.

După citirea evangheliei, în limba română și după „Tatăl Nostru", spus tot în limba română, S. Sa Părintele Dr. Florian Müller a rostit următoarea cuvântare:

„Dragi camarazi!

La 13 decembrie 1949 au fost executați în curtea oribilei închisori din Jilava: Lt. Colonelul Dan Tetorian, Maiorul Mihai Eliade și artistul dramatic Marcel Emilian. Toți trei au luptat pe frontul de răsărit împotriva Rusiei Sovietice, din prima până'n ultima zi. După prăbușirea și trădarea din 23 august 1944 ei au continuat lupta antisovietică, pentru că nu au vrut ca neamul românesc să cadă pe veci pradă comunismului sovietic.

La câteva zile după executarea lor, am ținut la Linz în Austria, în cunoscutul lagăr 63, un parastas pentru cei trei eroi luptători anticomuniști. Au participat la acel parastas **peste o mie de refugiați români în frunte cu dr. Ion V. Emilian, președintele ACRAS-ului, fratele lui Marcel Emilian, alături de sași și svabi din România veniți cu fanfarele și cu drapelele lor.** A fost atunci nu numai o slujbă de veșnică pomenire a eroilor executați, ci totdeodată o demonstrație de protest a tuturor refugiaților din România împotriva teroarei ce se deslănțuise în țară din ordinul Sovietelor.

Astăzi, după 20 de ani, ne-am adunat din nou aici, la altarul Domnului, pentru pomenirea celor trei eroi și a tuturor acelora care și-au jertfit viața în lupta anticomunistă, fie pe frontul antisovietic, fie în închisorile din țară.

Cu Dan Tetorian, Mihai Eliade și Marcel Emilian pomenim astăzi pe cei peste 400 000 de soldați români morți pe front întru apărarea frontierelor României și pe cei peste 100 000 martiri români morți în era stalinistă în închisorile din țară, morți pentru libertatea și dreptatea creștină a poporului român.

Jertfa lor nu va fi zadarnică! Pronia divină a hărăzit neamului românesc în tot parcursul istoriei sale un rol deosebit, o misiune grea dar nobilă și eroică: apărarea Europei creștine!

Plămădit din sânge daco-roman, născut din lupta acestor două eroice neamuri, neamul românesc a salvat civilizația creștină a Europei de năvălirea hoardelor barbare și de pericolul otoman. Și astăzi, poporul român are misiunea divină să apere civilizația creștină europeană de comunismul sovietic. Va veni ziua în care jertfa eroilor neamului va da rod! Sacrificiile aduse, chinurile suferite, lacrimile vărsate de sute de mii de români vor da rod și vor face ca România să fie iarăși liberă, înăuntrul hotarelor ei domnind dreptatea creștină, căci așa cum a spus Tertulian, **sângele martirilor este sămânța creștinilor."**

Din partea camarazilor germani a vorbit d. General Martin Unrein care, după ce a omagiat memoria celor trei eroi români, a amintit și faptul că o bună parte din ostașii diviziei pe care comandant-o și-au dat viața și se află îngropați în pământ românesc.

După aceasta, a răsunat la orgă cutremurătoarea melodie a cântecului „Pentru camaradul căzut în luptă!"

◆ **Lipsa de alimente şi scumpetea.** — Spre sfârşitul lui noiembrie 1969 doar la centrele de distribuţie Gostat se mai găseau legume şi fructe, unde însă, din cauza cantităţilor mici aflate spre vânzare, se formau cozi de la 5 dimineaţa, deşi ora deschiderii era 6,30. În lunile următoare piaţa a fost din ce în ce mai slab aprovizionată, preţurile crescând necontenit. La „aprozarul" din Piaţa Palatului, roşiile se vindeau cu 24 lei kilogramul, iar castraveţii cu 20 lei. Una sută lei kilogramul de usturoi... Carnea a lipsit aproape cu desăvârşire. Şi pentru carnea de oaie se formau cozi. Acolo unde se bănuia că se va găsi carne de pasăre, cozile erau interminabile: opt sute, până la o mie de persoane. Până la urmă, în loc de carne de oaie, de carne congelată sau de pasăre, acei care aşteptaseră ore întregi trebuiau să se mulţumească cu... conserve de crap de provenienţă chinezească. În ianuarie 1970 nu s'a găsit nici pâine. Au fost bătăi, iar în anumite locuri populaţia exasperată a luat cu asalt centrele de distribuţie pentru pâine...

Din datele oficiale ale „planului de stat" pe anul 1969, rezultă că bovinele au scăzut cu 125 000 capete, iar ovinele cu aproape jumătate de milion. Noi credem însă că pierderile la bovine sunt cu mult mai mari, din pricina exportului forţat de carne şi din pricina lipsei de nutreţ. Vitele au murit de foame.

◆ **Pantofi „Salamander" şi ştofă chinezească.** — O pereche de pantofi de import „Salamander" costă între 300 şi 420 lei, pantofii „Romarta" vânzându-se la preţul de 360 lei perechea. În schimb ştofa de lână chinezească este mai ieftină decât cea indigenă, 200 până la 360 lei metrul pentru cea chinezească, faţă de 200 până la 420 lei metrul pentru cea indigenă.

◆ **Compozitori de şoc.** — Fost acordeonist în cafenele şi localuri de mâna treia, Mauriciu Vescan a fost numit prin 1952 director general al Operii din Bucureşti, după ce compusese o serie de ode: lui Stalin, Lenin, Miciurin etc. „Vescan" compune apoi o serie de marşuri şi „cântece de masă", tot comuniste bine'nţeles şi numite astfel după moda sovietică. Înlocuit la conducerea operii în 1955 cu Victor Panait Cotescu, Mauriciu Vescan este avansat „director general al muzicii republicane", devenind apoi conducătorul ei la Consiliul Central al Sindicatelor. Numitul face parte şi astăzi tot din categoria „vârfurilor". Mauriciu Vescan este însă un nume de împrumut, numele sau adevărat fiind Moritz Wechsler.

Actualul director muzical al Radioteleviziunii din Bucureşti se numeşte oficial Ovidiu Varga. Acesta şi-a început cariera ca violinist în orchestra de studio, cunoscută şi sub numele de „orchestra mică". Devenit director în 1950, Ovidiu Varga a rămas de-atunci neclintit în acelaş post. Ovidiu Varga se numeşte în realitate tot Wechsler, Oskar Wechsler. Are şi un frate care activează tot în sectorul muzical, Isidor Wechsler, violonist în orchestra simfonică şi... compozitor. Pe Isidor Wechsler îl cheamă acum Dorian Varga.

◆ **Editura politică** este o instituţie de mare importanţă pentru partid şi pentru regim. Din această pricină birourile ei sunt instalate în Casa Scînteii, combinat poligrafic care tipăreşte zilnic peste 2 milioane exemplare de ziare şi aproximativ 130 000 broşuri. Redactorul-şef al Editurii politice are dreptul să cenzureze întregul material de îndoctrinare, declaraţii, cuvântări, directive etc, astfel că nimic din ce se tipăreşte să nu fie în contradicţie cu linia marxist-leninistă. Funcţiunea aceasta la Editura politică o deţine Dan Răutu, fratele lui Leonte Răutu, pe adevăratul său nume Leon Roth, membru al Comitetului Executiv al Comitetului Central al PCR-ului, vicepreşedinte al Coisiliului de Miniştri, adevărat dictator al scrisului pe vremea lui Gheorghiu-Dej. Prezenţa lui Dan Răutu la Editura politică arată măsura în care s'au produs „schimbările" despre care vorbesc atâţia matamori din exil. În realitate, de schimbat s'au schimbat doar ei, matamorii.

◆ **Marta Vilag,** născută Kolliger, semna în „Scînteia" şi în alte publicaţii de partid, sub pseudonimul **Ileana Răzvan,** cele mai ditirambice articole la adresa lui Stalin şi a comunismului ortodox. Prietenă foarte apropiată a lui Valentin Lipatti, reprezentant reserist la UNESCO, Marta Vilag-Kolliger este acum „rezidentă" la Paris. Nu este exclus ca această „rezidentă" să obţină şi cetăţenia franceză.

◆ **Metamorfoze.** — Paul Everac este scriitor „pe linie", elogiat şi lansat de criticii care sunt şi ei tot „pe linie". Scriitorul acesta, care se numeşte în realitate Petre Constantinescu şi este de fel din Arad, refuzase până acum vreo şapte ani să se pună în slujba comunismului. Mizeria şi Securitatea l-au silit să-şi reviziuiască atitudinea.

◆ **Petre Velcianu** este unul dintre cei mai vechi agenţi ai Securităţii. Camuflat iniţial în procuror al raionului Vaslui, Petre Velcianu a fost instalat apoi în postul de director general al combinatului „Laminorul" din Roman. Din 1966 îndeplineşte funcţiuni mai importante în cadrul Inspectoratului de Securitate din Iaşi. Pentru acest motiv, Petre Velcianu este acum directorul întreprinderii „Progresul" din capitala Moldovei.

◆ **Comandant al închisorii Făgăraş,** Maiorul Trombiţaş Ladislau a torturat deţinuţii folosind cele mai rafinate metode. La ordinul lui, un deţinut care se afla în greva foamei a fost otrăvit, anume în timpul unei operaţii de alimentare artificială. Făptaşul, un oarecare doctor Frenkel, medic din Rădăuţi, ispăşea şi el o condamnare (dosire de aur) în aceiaşi închisoare. După îndeplinirea misiunii, Frenkel a fost eliberat.

◆ **Iarasov Nicolae,** plutonier-major de Securitate, în vârstă de 42 de ani, bondoc, cu ochi spălăciţi, mâini umflate şi degete scurte, duhnind mereu a rachiu, este rus de origină, dar născut în comuna Corni, judeţul Botoşani. Până în 1960 Iarasov a făcut parte dintr'o echipă specială care avea misiunea să execute pe cei condamnaţi la moarte, conform Legii Nr. 318. Numitul este astăzi comandant adjunct al închisorii din Botoşani, închisoare în care se află sute şi sute de ţărani moldoveni.

◆ **Teroarea la Suceava.** — Emil Bobu, membru al Comitetului Central al PCR-ului şi prim secretar de partid al judeţului Suceava, a reuşit în decurs de mai puţin de 2 ani să trimită atâţia ţărani la puşcărie până ce închisoarea din Suceava a devenit neîncăpătoare. Ţăranii suceveni sunt trimişi acum în alte închisori. În prigoana desănţuită împotriva ţăranilor, Bobu este secondat de Gheorghe Zavera, lt. colonel şi comandant al inspectoratului judeţean de miliţie.

◆ **Diviziunea muncii informative.** — Fiecare restaurant sezonier este deservit de personal provenind din aceiaşi localitate, aceasta pentru o mai bună verificare şi pentru facilitarea „instructajului". Astfel, restaurantul „Pescăruş" din staţiunea Eforie Nord îşi recrutează personalul dela Baia Mare, dela responsabil şi până la picoli. Pe responsabilul restaurantului „Pescăruş" îl cheamă Vasile Jecan, cu domiciliul obişnuit în Baia Mare, strada Petöfi 40. Meşteri în a trage cu urechea, chelnerii respectivi cunosc mai multe limbi străine. Despre cele ce aud raportează unui căpitan care face parte din cadrele Miliţiei oraşului Cernavoda.

◆ **Prim secretar de partid** al judeţului Braşov este un oarecare Gheorghe Pană, în vârstă de aproximativ 40 de ani, mic de statură, oacheş, cu aspect de ţigan şi cu început de chelie. Până în acelaş timp membru al Consiliului de Stat. Se spune că ar avea mare trecere la Ceauşescu. Şef al „colegiului de partid" al judeţului Braşov este Ion Beceanu, fost muncitor la „Tractorul", trecut de 40 de ani, mic şi îndesat, ţigănos la faţă şi la vorbă, mărginit la minte dar foarte încrezut. Căţel preferat al lui Pană, lipsit de orice personalitate, Beceanu execută orbeşte ordinele celui dintâi şi este un fel de vice-rege la Braşov. Alt fost lucrător dela „Tractorul", Ion Comaniciu, membru şi el al „conducerii colective", este omul de încredere al Securităţii, de el temându-se şi cadrele de partid. Mare afacerist, Comaniciu este foarte sensibil la cadouri. Primeşte bucuros şi bani. Promite multe, dar nu-şi ţine cuvântul mai niciodată.

◆ **La biroul operativ** al Miliţiei municipiului Braşov şef este căpitanul Trifan, om la 45 de ani, grăsuliu şi cu părul cărunt. Lucrează mână în mână cu o serie de directori de întreprinderi şi face împreună cu aceştia afaceri în stil mare. Mai discret decât şeful său ierarhic, locotenentul Mureşan a reuşit şi el să-şi facă o situaţie materială destul de bună, pe baza aceloraşi activităţi paralele. Mureşan este în schimb prezentabil, foloseşte un vocabular ales şi se străduieşte să treacă drept om bine crescut. Specialitatea lui Mureşan: descoperirea acelora care fac comerţ clandestin cu medicamente.

◆ **Tot la Braşov,** la uzinele „Steagul Roşu" care, după împrejurări, se numesc şi „Uzinele de autocamioane Braşov", secretar de partid este un oarecare Şutu, absolvent a unei aşa zise facultăţi muncitoreşti şi ca atare „inginer". Conducerea tehnică a uzinelor nu prea pune preţ pe ce zice şi ce doreşte Şutu, aceasta spre binele întreprinderii. Comunist de şoc la „Steagul Roşu" este în schimb Ion Vâlcea, şeful secţiei de agitaţie şi propagandă a organizaţiei de partid. Fost strungar, foarte mic de statură, purtând pe faţă urme de arsuri, cu ochi de vulpe şi cu chelie pronunţată, Ion Vâlcea nu este numai omul de încredere al partidului ci şi acel al Securităţii.

◆ **Încadrarea intelectualilor în partid.** — Până prin 1950, comuniştii au primit în partidul lor şi intelectuali, destul de mulţi chiar. După această dată însă intelectualii au fost excluşi sistematic din partid, conducerea comunistă planificând promoţii masive de titraţi foşti muncitori. Au ajuns astfel titraţi universitari chiar şi acei care urmasera cursul de alfabetizare. Peste noapte, la rubrica **profesii** din registrele partidului au survenit modificări, foşti muncitori necalificaţi devenind **ingineri,** iar alţii **economişti.** Pe de altă parte, utemiştii de provenienţă socială „sănătoasă" îşi luau bacalaureatul în galop, obţinând apoi diplome academice cu iuţeala fulgerului. La împlinirea vârstei de 26 de ani toţi aceştia erau înscrişi în partid ca **intelectuali de origină muncitorească.** Toţi aceşti intelectuali au rămas doar cifre în statistici. Partidul nu a putut să-i manevreze nici măcar prin metode dialectice. În cele din urmă, anume în martie 1964, C.C.-ul a dat poruncă să se pună accentul pe recrutarea adevăraţilor intelectuali.

Operaţia s'a desfăşurat după cum urmează: într'o bună zi, anumiţi membri de partid, care primiseră dezlegare şi fusesera instruiţi în acest sens, au început să poarte discuţii „întâmplătoare" cu colegii lor de serviciu, vizaţi să fie recrutaţi în partid. Când unul din aceştia ezita, agentul recrutor îi explica „dezinteresat şi prieteneşte" că nu este cuminte să rămână nehotărît, şefii comunişti putând interpreta această atitudine drept atitudine de om „nelămurit". Cei consideraţi ca atare nu pot ocupa posturi de răspundere în statul socialist... După ce fluturau **perspectiva pierderii postului,** agenţii recrutori aduceau vorba despre procedura primirii în partid. „Nu interesează ce au fost părinţii şi nici ce ai făcut înainte de 23 august 1944. Dosarul candidatului se întocmeşte pe baza activităţii lui din ultimii 20 de ani. Dacă în acest răstimp ai dovedit ataşament faţă de clasa muncitoare şi ţi-ai făcut datoria la locul de muncă, partidul te acceptă. Şi cu asta basta, eşti un om cu viitorul asigurat!"

Teoretic, dovada ataşamentului faţă de clasa muncitoare nu este lucru tocmai uşor. Candidatul trebuie să indice 15 nume de membri de partid care-i cunosc activitatea dela 23 august 1944 încoace: trei tovarăşi care să-l recomande, cinci tovarăşi dela locul de muncă (sau dela locurile de muncă pe tot parcursul), cinci tovarăşi vecini de apartament şi doi tovarăşi la alegere. În realitate lucrurile sunt aranjate dinainte. Procedura primirii în partid este o simplă comedie. „Inspectorii" care adună referinţele comunică celor 15 tovarăşi indicaţi de candidat, în mod foarte confidenţial bine'nţeles, că cel pentru care se cer referinţe este un element **verificat,** valoros şi... necesar partidului. Ca atare, **referinţa nu poate fi decât bună.** După ce „inspectorii" au strâns în felul acesta referinţele, toate favorabile, se fixează o zi pentru luarea în discuţie a „cererii" candidatului. Totul se desfăşoară în cadrul unei şedinţe „lărgite", adică şedinţă la care participă şi acei care nu sunt membri de partid. Când cel în cauză prezintă oarecare importanţă, şedinţa are loc în sala de festivităţi a instituţiei respective.

Reprezentaţia începe cu un preambul anost, urmat de întrebarea stereotipă a secretarului de partid: „Tovarăşe Popescu, dece vreţi să intraţi în partidul nostru?" Popescu, care a fost pregătit din ajun, răspunde cam în felul acesta: „Tovarăşi, ţin în primul rând să vă mărturisesc că de multă vreme doresc în mod arzător să fac parte din partid. Dorinţa aceasta este firească, întrucât eu, asemenea tuturor locuitorilor patriei noastre, mă bucur de două decenii de căldura pe care partidul o revarsă asupra noastră, atât la locul de muncă, cât şi în viaţa de familie. Mă muncea gândul că nu sunt demn de cinstea de a purta numele glorios de membru al partidului comunist român. Tovarăşi buni m'au încurajat, m'au îndrumat şi mi-au deschis capul. Vin acum în faţa Dvs pentru a vă expune cinstit atitudinea pe care am avut-o dela **eliberare** încoace, faţă de tovarăşii mei de muncă, faţă de familia mea şi faţă de înţeleapta conducere a statului nostru socialist în conţinut şi naţional în formă. Dvs tovarăşi veţi decide dacă sunt sau nu demn de titlul de candidat de partid".

Neferícitul îşi face apoi autobiografia, conform „îndreptarului" dactilografiat de care a luat cunoştinţă din ajun.

Relatarea aceasta autobiografică trebue să cuprindă şi perioada dinainte de 23 august 1944. Dacă cel în cauză a desfăşurat o activitate oarecare înainte de această dată trebue să se autocritice, făcându-se singur de toată ocara (necopt la minte, victimă a mediului nesănătos etc etc). Pentru întreruperi pe timpul relatării, 3—4 tovarăşi au fost pregătiţi din ajun. Întrebările pe care le pun sunt cunoscute dinainte de candidat, aşa că totul se desfăşoară conform programului, ca la teatru. Nici o surpriză nu poate surveni. Primirea se votează în unanimitate. Pentru „candidat" urmează un stagiu de doi ani, stagiu care poate fi redus la un an chiar, după care are loc o altă reprezentaţie, confirmarea ca membru de partid, cu aplauze, felicitări... şi avansare în serviciu.

Intelectualii de origină muncitorească din 1950 erau intelectuali doar pe hârtie, iar comuniştii intelectuali din 1970 sunt comunişti tot pe hârtie.

◆ **Cum obţin activiştii diplome.** — Când stăpânirea comunistă a dat dispoziţii în legătură cu studiile ce trebue să aibă acel care ocupă funcţii de răspundere în aparatul de partid, de stat şi în sectorul economic, centralele de manipulare şi de intoxicare a exilului din München, Paris şi din alte locuri cu cărciumi profilate pe mititei şi gogoşari au interpretat imediat ştirea cam în felul următor: „Totul se schimbă în ţară. În locul comuniştilor, care sunt daţi afară din slujbe, sunt instalaţi în tot locul oameni noi, capabili, indiferent de trecutul lor politic... După cum vedeţi, Ceauşescu face treabă bună şi nu ţine cont decât de interesele ţării..." Ca toate „schimbările" republicane, dispoziţia în chestiune n'a fost decât fum. A venit altă dispoziţie: toată lumea rămâne pe loc, dar toţi trebue să obţină o diplomă de studii, în cel mai scurt timp. A doua zi, membrii comitetelor executive ale fostelor sfaturi populare, miliţienii, securiştii şi activiştii de partid au devenit elevi ai liceelor din localităţile respective, la „seral" sau la „fără frecvenţă". În doi cel mult trei ani, mai toţi au reuşit să-şi ia certificatul de maturitate, după ce fusesera examinaţi de comisii alese pe sprînceană, constituite special pentru ei.

La Huşi, oraş aparţinând acum judeţului Vaslui, ajutor de primar era un oarecare Emil Simion fără meserie precisă. Ştia să se iscălească, dar încolo nimic... Timp de 11 ani, Emil Simion fusese vice-preşedintele raionului Huşi, însărcinat cu problemele agricole. A fost înlocuit ca „necorespunzător", după 11 ani, fiind plasat imediat vice-preşedinte al sfatului popular orăşenesc, însărcinat de data aceasta cu... problemele culturale. Să ai patru clase primare şi să răspunzi pentru problemele culturale, nu prea se potriveşte. Partidul a hotărît deci să-l trimită şi pe Emil Simion la „seral"". Care profesor ar fi îndrăznit să-l trântească la examen? În cele din urmă Simion al nostru s'a prezentat şi la examenul de maturitate. Tovarăşul Mocanu, responsabilul cu problemele de învăţământ al judeţului Vaslui, s'a îngrijit ca Simion să treacă şi acest hop. Mocanu a dat ordin comisiei de maturitate (bacalaureat) să se aleagă pentru Simion biletele cele mai simple, să i se comunice aceste bilete pentru a le putea învăţa, renunţându-se din capul locului la tragerea la sorţi. Zis şi făcut. La limba şi literatura română examinator era profesorul Boris Gorceacov, fost director al liceului „Cuza Vodă". Acesta îi puse lui Simion întrebarea: „Ce ştiţi, tovarăşe, despre **Apus de soare?"** Simion, care citise biletul dar nu pricepuse despre ce era vorba, a răspuns fără şovăială: „A fost un apus de soare foarte frumos... după bătălie. Ştefan cel Mare era pe deal, cu toţi căpitanii." Vrând să dreagă lucrurile, profesorul puse o nouă întrebare: „Bine, tovarăşe, dar despre Barbu Delavrancea ce ştiţi?" Răspunsul lui Simion fu prompt: „Era şi el pe-acolo." La Huşi toată lumea vorbeşte despre chestia asta, dar Simion a trecut examenul de maturitate şi este mai departe cu treburile culturale. Nu-i singurul care a obţinut bacalaureatul în felul acesta. Cu folosirea aceleiaşi metode, inspectori judeţeni de Securitate au fost proclamaţi doctori în ştiinţe juridice ai Universităţii din Iaşi.

◆ **Record.** — Întreprinderea de construcţii Nr. 8 din Bucureşti dispune de 385 autocamione. La sfârşitul lui sept. 1969 **una suta şapte zeci** din aceste autocamioane erau în reparaţii. Un alt record îl deţine întreprinderea I. C. M. A. din strada Industriei nr. 3. La această întreprindere, în primele trei trimestre ale anului 1969, au fost pulverizate 593 tone de metal, adică 60 de vagoane. Nimeni nu ştie unde s'au dus...

◆ **Cuvinte de laudă pentru şantierele navale din Galaţi.** — „Centralele industriale" au fost înfiinţate pentru a descongestiona chipurile ministerele şi a reuni sub un singur control un număr de întreprinderi lucrând în acelaş sector. În realitate, numărul directorilor şi directorilor generali în loc să scadă a crescut, şefii comunişti locali având astfel posibilitatea să-şi plaseze în „centralele industriale" alte rude şi alţi prieteni. În fruntea „Centralei Industriale de Construcţii Navale" se află însă un om de specialitate, priceput şi bun organizator. Este vorba de inginerul Melisaratos, fost director al şantierului naval din Galaţi. La Galaţi, inginerul Melisaratos a reuşit să pună şantierul „pe roate" şi să formeze o serie întreagă de ingineri constructori navali foarte capabili, aceasta în ciuda piedicilor şi mizeriilor pe care le-a avut de întâmpinat din partea conducerii locale de partid. Când primul secretar de partid dela Galaţi l-a destituit pe Melisaratos dându-l şi afară din partid, a intervenit Gheorghiu-Dej. Melisaratos a fost reinstalat în funcţiune, iar la „munca de jos" a fost trimis primul secretar de partid. Aci, Gheorghiu-Dej

(urmare în pag. 5)

Capitala la 25 de ani dela „eliberare"

Fotografia de faţă, luată la 15 octombrie 1969, înfăţişează un colţ din Piaţa Matache Măcelaru. La adăpostul unui paravan de carton, un biet cizmar care a cunoscut desigur zile mai bune repară tocuri şi pingele.

Posedăm o serie întreagă de asemenea fotografii, unele mai deprimante de cât aceasta, dar ne este ruşine să le reproducem, imaginile din republica lui Ceauşescu semănând prea izbitor cu Afganistanul sau cu o provincie oarecare din India.

(urmare din pag. 4)

a procedat bine. Întrebarea care se pune acum este dacă Melisaratos va reuşi să facă ordine şi în celelalte şantiere navale care sunt departe de a fi la înălţimea şantierului dela Galaţi. Este locul să spunem aci că la Galaţi se construiesc acum nave mineraliere de 12000 tdw, după un proiect polonez, acestea pentru flota noastră maritimă. Majoritatea navelor de 4500 tdw care se construiesc aci sunt destinate Uniunii Sovietice şi Chinei. Tot pentru Ruşi se construiesc la Galaţi nave de 3500 tdw specializate în transporturi de cherestea în zona de nord. Construcţia unui alt tip de nave de 7500 tdw se află încă în proiect.

◆ **Situaţia la celelalte şantiere navale.** – Şantierul dela Constanţa, al doilea ca mărime după Galaţi, execută reparaţii la nave române şi străine, cu deosebire reparaţii la navele sovietice. Construieşte vase de 2000 tdw pentru Uniunea Sovietică şi şlepuri pentru Egipt. Şantierul dispune de un doc plutitor de 40000 tone şi de un alt doc plutitor de 15000 tone, dar este condus de doi nepricepuţi: directorul Dumitru Fuiorea şi inginerul şef Vasile Secotă. Primul este foarte slab pregătit, iar cel de-al doilea, după ce că-i prost de dă în gropi, mai este şi omul Securităţii.

Capabil şi bine pregătit este însă directorul şantierului naval dela Brăila, inginerul Nicolae Teodorescu. Inafară de remorchere de 1500 C. P., Brăila construieşte la ora actuală motonave de 2000 tone pentru Uniunea Sovietică. Începând din 1972, şantierul dela Brăila va avea ca sarcină principală reparaţia capitală a navelor maritime de 6500 tdw.

Catastrofală este situaţia la şantierul naval dela Olteniţa unde director este un oarecare Gheorghe Cristea zis „Taica", rudă apropiată cu Chivu Stoica. Absolvent al Facultăţii de Transporturi (fără frecvenţă) din 1965, numitul este cu desăvârşire străin de tehnica construcţiilor navale, dar se pricepe să facă afaceri pe cont propriu. Şantierul lucrează cu deficite enorme. Pe când era Chivu Stoica mare şi tare, deficitele erau şterse cu buretele. Rămâne de văzut cine va face acum această operaţie. La Olteniţa s'a încercat să se construiască un tip de remorcher de salvare de 1600 C.P., după un proiect şi cu piese din Zona sovietică a Germaniei. Remorcherul salvator nu a dat rezultate. Şantierul construieşte acum motonave de Dunăre de 5000 tone şi de 2000 tone pentru Uniunea Sovietică.

La Turnu Severin, în curs de 6 ani au fost schimbaţi 3 directori şi 3 ingineri şefi, dar lucrurile tot prost merg. Şantierul a construit un tip de navă mixtă (cu 2 magazii de mărfuri şi o magazie frigorifică) pentru Polonia, potrivit unui proiect polonez şi cu agregate de provenienţă poloneză. Când trebuia să se facă recepţia primei nave de acest tip, comisia poloneză a refuzat-o, şantierul fiind obligat să plătească o sumă foarte mare drept despăgubiri de întârziere şi pentru nerespectarea condiţiilor din contract. Principalii beneficiari ai construcţiilor acestui şantier sunt tot Ruşii. Pentru ei se construiesc nave de Dunăre de 5000 tone şi de 2000 tone. Tot la Turnu Severin se construiesc şalandele pentru amenajarea noului port Constanţa. Construcţia navelor pentru Polonia a fost reluată, din caza despăgubirilor plătite însă preţul actual de livrare este redus la aproape jumătate din cel stabilit prin contract.

De cele muscăleşti în Basarabia

Molodioz Moldavij din 29 ianuarie 1970 publică o relatare despre lupta ateistă în Basarabia. Articolul e semnat de P. Širijajev. Protagoniştii sunt Sia Ljazghin şi Kuklin care, fiind hasidişti adică creştini de sâmbătă, practică absenteismul la fabrica unde lucrează. Şeful celulei de partid Kolja Kolokolčikov caută să-i aducă pe calea cea dreaptă, fără succes, căci în zelul său zăpăcit îi îndoctrinează cu ajutorul unei broşuri împotriva baptiştilor.

Fazele luptei ateisto-baptisto-hasidiste nu ne interesează: moluscăraia sectelor e o specialitate rusească dinainte de 1917 de care Românul a avut oroare. Măsurat, tolerant şi lipsit de bigotism el n'a înţeles şi n'a adoptat fanatismul exaltaţilor pe care destinul ni i-a dat drept vecini.

Notăm însă că un ziar care pretinde să reflecte preocupările „tineretului Moldovei" e scris de Ruşi în ruseşte, tratând despre probleme strict muscăleşti. Inochentiştii de la Freiburg au rivali.

Semnalări

◆ Domnul Victor V. Stanciu, penalist de reputaţie europeană, a obţinut premiul „Le Dissez de Penanrun", premiu decernat de Academia de Ştiinte Morale şi Politice (Institut de France), pentru lucrarea „La criminalité a Paris."

◆ Sergio Miranda Carrington: Recuerdos de la Guardia de Hierro", 467 pagini, în editura autorului, 1969. Vom reveni cu o recenzie.

◆ Ion Cârjă: „Întoarcerea din Infern, Amintirile unui deţinut din închisorile României bolşevizate", 209 pagini, Editura „Dacia" Madrid, 1969. În numărul viitor al ziarului vom face prezentarea acestei lucrări.

Gânduri şi mărturii

La scrisoarea noastră de mulţimire pentru cuvintele de participare adresate cu ocazia comemorării a 20 de ani dela împuşcarea celor trei eroi ai rezistenţei româneşti, Dan Tetorian, Mihai Eliade şi Marcel Emilian, Domnul General de corp de armată Friedrich Wilhelm HAUCK, fost şef al cartierului general al Armatei a 11-a germane pe timpul campaniei din Rusia, armată în compunerea căreia au intrat şi unităţi române, ne-a trimis acest impresionant răspuns:

„Stuttgart-Hofen, la 10 ianuarie 1970

Mult stimate Domnule Emilian!

Urările Dvs pentru anul 1970 şi mai presus de ele caracterul scrisorii şi cuvintele Dvs, pornite din inimă şi expresiune a celei mai calde camaraderii, m'au mişcat profund. Ele au avut darul să-mi evoce timpurile când, umăr la umăr, am dus o luptă comună împotriva pericolului mondial bolşevic.

Am avut atunci destule ocazii să constat vitejia, modestia şi răbdarea soldatului român, acest soldat insuflându-mi un sentiment de mare stimă faţă de un popor înzestrat cu asemenea forţă vitală. Sunt absolut sigur că poporul Dvs va rezista şi va învinge subjugarea de astăzi care apasă asupra atâtor naţiuni europene printre care se numără şi o parte din propriul meu popor.

Cred cu fermitate în acest lucru, după cum sunt convins că tot spre asemenea ţintă se desfăşoară şi activitatea Dvs la Stindardul.

Contribuţia mea modestă la Stindardul nu este decât mărturia gândurilor mele recunoscătoare faţă de soldatul român şi afirmarea sentimentelor mele de solidaritate faţă de acei care au pierdut pe cei mai apropiaţi ai lor în lupta împotriva cotropitorilor. Printre acei care s'au jertfit se numără şi fratele Dvs. Jertfa lui şi a camarazilor săi nu a fost „fără sens", cum se obişnuieşte acum să se spună atât de des aci. Această jertfă îşi va produce roadele şi aceasta în cel mai înalt sens al cuvântului.

În anul care începe, vă doresc sănătate, forţă şi satisfacţii în activitatea pe care o desfăşuraţi şi care este atât de necesară pentru bătrâna noastră Europă.

Cu salutări camaradereşti,
al Dvs devotat
Hauck
General de Artilerie"

*

Din sutele de scrisori primite în ultimul timp, publicăm mai jos doar câteva, dar şi acestea fragmentar:

„Noul an cu sănătate şi prosperitate, iar **Stindardul** să mearga mai departe pe aceiaşi cale, căci bine merge.
General Platon Chirnoagă"

– „Din toate publicaţiile pribegiei, **Stindardul** s'a impus prin ţinuta sa, prin spiritul său combativ şi prin intransigenţa cu care a apărat fiinţa şi valorile morale ale neamului românesc.
De aici simpatia deosebită pe care i-o port.
Dr. Vasile Andrei"

– „... Dumnezeu sa vă dea sănătate ca şi în viitor să puteţi sluji cu aceiaşi ardoare interesele neamului nostru. Ca să-i puteţi dărui şi Lui şi, şi celor din pribegie, pe mai departe, din fructele unei minţi agere, a unei inimi calde şi din nesecatul izvor de energie şi suflu românesc care îndeamnă, chiamă la ordine sau face imputări acelora care sunt mai slăbiţi sufleteşte, din cauza împrejurărilor vitrege prin care au trecut.

Cu draga inimă vă urez sărbători fericite şi vă spun, La mulţi ani!
Virgil Popa"

– Un compatriot sosit de curând în Statele Unite, fost luptător de front în bătălia pentru Stalingrad, ne scrie:

„... Imediat ce am venit dela lucru, proprietăreasa mea, tot o romăncă, în vârstă de 75 de ani, mi-a spus că a sosit poşta şi a adus şi ceva ziare. Ştiind despre ce ziare este vorba, am desfăcut plicul şi am început să citesc cu glas tare, să audă şi dumneaei fiindcă-i destul de surdă. Am citit şi nu mă mai săturam sa citesc. Aş fi citit o zi şi o noapte. Vă mulţumesc din tot sufletul meu românesc şi vă urez mult succes în viitor, în lupta pe care o duceţi pentru menţinerea trează a spiritului românesc în exil. Curaj, curaj şi iar curaj!"

– Din Suedia, un student sosit în lumea liberă abia de câteva luni ne comunică cele ce urmează:

„... **Stindardul** este unica publicaţie a exilului pe care a agreez, pentru felul cum ştie să abordeze problemele şi pentru felul cum ştie să le trateze, spunând lucrurilor pe nume şi în cea mai frumoasă limbă românească."

– Un cărturar, cu bogată activitate ştiinţifică, ne scrie de undeva din Italia:

„Citesc de atâţia ani **Stindardul:** inima celui mai grav exil românesc. Cum nu pot să fac altceva, vă mulţămesc din suflet pentru darul de atâţia ani, şi cu acelaş suflet doresc Dvs, La mulţi ani, 1970".

– Tot din Italia:

„Fraţilor noştri dela **Stindardul,** acelora care-şi jertfesc timpul, riscându-şi chiar viaţa pentru poporul român, pentru libertatea României scumpe şi vremelnic captive, le doresc sărbători fericite şi un An Nou fericit, spre toate împlinirile".

– Un tânăr inginer care a cerut azil politic în Franţa abia acum câteva luni, ajunge la o constatare la care au ajuns dealtfel foarte mulţi din corespondenţii noştri:

„... Nu înţeleg pentru care motiv celelalte publicaţii din exil nu vă susţin câtuşi de puţin în lupta pe care o duceţi împotriva impostorilor dela Free Europe şi a situaţiei umilitoare pentru noi toţi. Spunând adevărul cu atâta hotărîre şi fără a se teme la pericolul la care se expune, **Stindardul** se plasează cu mult înaintea tuturor celorlalte publicaţii. Aceasta nu este numai părerea mea, ci a majorităţii compatrioţilor care au părăsit ţara de curând".

– Din Germania, un compatriot care trăeşte izolat şi nu are contact cu nici un alt român:

„... Am primit şi eu de câteva ori ziarul **Stindardul** şi vă mulţumesc ca mi l-aţi trimis. Ziarul Dvs îmi place şi cred că dacă am să-l citesc de câteva ori nu am să mai ascult Europa Liberă niciodată ... Vă rog primiti din partea mea această modestă sumă, să faceti Stindarde mai multe, pentru că ele contribue în mare măsură la îmbărbătare şi la alinarea exilului nostru".

– Unul dintre cei mai reprezentativi intelectuali români, ne scrie din Statele Unite:

„... Denunţarea imposturii dela München trebue dusă înainte cu tact: trebue pus accentul NU pe faptul că Bernard este ovrei, ci pe ineficacitatea programelor lui atât de costisitoare: limbă păsărească, informaţii care mutilează realitatea tragică din ţară în favoarea asupritorilor comunişti, etc."

– Tot din Statele Unite:

„Cazul acelui Noel dela deskul român, RFE München, este scandalos. Dar, conspiraţia universală ... şi comunistă este atât de forte în USA, încât Congresul nu este capabil să remedieze gravele infracţiuni ce se comit în orice steră de activitate yankee. Vă voi trimite pentru informaţie şi justă orientare câteva publicaţii care, pe bază de date oficiale, confirmă o situaţie care nu poate fi rezolvată satisfăcător decât prin măsuri drastice sau dictatoriale, care trebue să fie luate cât mai urgent posibil".

– Dela unul din cei mai vechi sprijinitori ai ziarului:

„Scriu aceste rânduri să vă dovedesc sentimentele mele de apreciere şi de admiraţie, rugându-vă să primiţi cele mai vii felicitări pentru lupta ce o purtaţi pentru libertatea României. Dumnezeu să ne ajute!"

– Scurt şi limpede, un compatriot din New York ne scrie:

„Sunt un român care se află de 2 ani în America, născut în Cernăuţi şi fugit de-acolo în România, iar din 1967 fugit în lumea liberă. Numele meu este ... şi sunt de 40 de ani. Doresc să fiu alături de **Stindardul** şi de colaboratorii lui. Ştiu ce înseamnă comunismul şi deaceea am văzut că Dvs spuneţi adevărul. Eu vă pun în plic 5 dolari. Pentru rest, îmi veţi comunica. Pentru România a Românilor, sus Stindardul!"

– Dela cei plecaţi în ultimul timp în Statele Unite primim foarte multe scrisori, mai toate exprimând dezamăgiri şi regretul de a nu fi rămas în Europa. Cei mai mulţi din compatrioţii noştri par a se adapta foarte greu la stilul şi sistemul de viaţă american.

Iată ce ne scrie un inginer, specialist într'o foarte importantă ramură industrială:

„... Datorită conjuncturii economice momentane, guvernul a sistat multe din lucrările finanţate din fondurile centrale, iar unele companii şi-au restrâns activitatea, dând afară din serviciu cca 1/3 din numărul angajaţilor. Acest lucru este mai vizibil în industria de automobile din Cleveland, afectând în special pe muncitorii proaspăt angajaţi şi cu calificare aproximativă ... Indemnizaţie de şomaj nu se plăteşte decât acelora care au minimum 6 luni vechime neîntreruptă la firma respectivă. **Restul oamenilor nu primesc nimic.** Printre cei loviţi de această conjunctură economică se găsesc şi mulţi români, care umblă de colo colo pentru a găsi ceva de lucru. New-York-ul nefiind un oraş „eminamente" industrial, n'a prea fost afectat de această situaţie. Se observă totuşi şi aici o micşorare a ofertelor de serviciu, care altădată umpleau paginele ziarelor din această mare metropolă. Noua „conjunctură economică" a prins la New York mulţi români fără serviciu. Aici în America bossul (patronul) nu te plăteşte pentru ce ştii să faci, ci pentru cum te descurci în limba engleză. Din această pricină, compatrioţii noştri nu au putut ocupa decât posturi modeste, slab plătite (80 dolari brutto pe săptămână, cel mult 120 dolari pentru ingineri) Mai sunt şi unele mici excepţii, printre care mă număr şi eu ... În consecinţă oamenii lucrează 2-3 săptămâni până ce încropesc ceva bani din care să se întreţie, pornind apoi în căutare de alt post. Nici posibilitatea de a fi angajat ca paznic de noapte nu mai există acum, din pricina aceloraşi reduceri de personal.

În timp ce noii sosiţi caută cu limba scoasă un serviciu, cei vechi se ceartă între ei, chipurile pentru **idei,** pentru principii politice, sau pentru motive pe care nu le mai iau în serios nici copiii ... Se pare că una din cauzele principale ale vrajbei este învinuirea de colaboraţionism cu inamicul pe care şi-o aruncă reciproc reprezentanţii puzderii de comitete, comisii şi organizaţii care există aci la New York ... Ca o ironie a soartei, mi-a fost dat să ascult săptămâna trecută la unul din posturile de radio din New York un scurt comentariu în limba engleză asupra Transilvaniei, în care se făcea propagandă deschisă pentru alipirea Ardealului la Ungaria ...

Printre românii sosiţi mai de mult, sau mai recent în USA, am aflat că unii au fost împinşi la horărîrea de a părăsi ţara nu din motive politice, nu pentru că au fost prigoniţi, ci din alte motive mult mai prozaice: au fugit pentru a nu fi condamnaţi pentru lipsuri în gestiune, au fugit pentru că şi-au însuşit bani pe care, în cele mai multe cazuri, i-au cheltuit în chefuri ... Cum lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, aceşti oameni sosiţi pe pământul american, au practicat în continuare metodele folosite în România, excrocând o serie de români-americani ... Ca urmare, la ora aceasta noii sosiţi nu mai găsesc nici un sprijin material şi nici chiar moral la românii-americani."

Dorinţa aproape unanimă a cititorilor noştri este ca ziarul să apară în mod regulat lunar. Aceasta este şi dorinţa noastră. Ea nu poate deveni însă realitate decât dacă se găsesc 200 de prieteni ai Stindardului care să ne trimită în fiecare lună câte 3 dolari, **timp de un an de zile.** Mulţi şi-au luat de pe acum angajamentul să contribue chiar cu 5 dolari lunar. Le mulţumim cu multă recunoştinţă.

Pe baza intrărilor cu titlul de contribuţii voluntare până la 10–15 mai 1970, vom putea şti dacă apariţia lunară a ziarului poate fi asigurată.

Contribuţiile acestea pot fi trimise, **prin cec bancar sau prin mandat internaţional,** fie direct pe adresa redacţiei (808 Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17), fie pe adresa contului nostru de bancă:

Bankhaus Otto Dierks & Co.
8 München 2,
Marienplatz 28
cu menţiunea: für Konto 2277 — Stindardul

◆◆

SABIA GENERALULUI PRAPORGESCU

De câte ori îmi amintesc de fabrica închisorii din Aiud încerc un sentiment complex, greu de definit. Munca fizică grea la forje, construcţii metalice, polizare, norme apăsătoare, mâncare mizerabilă şi milţienii mereu în spatele tău, dar şi contactul permanent cu deţinuţi de înaltă intelectualitate, discuţii interesante şi trăiri spirituale ... După împlinirea muncii obligatorii, fiecare clipă liberă era folosită pentru căpătare de cunoştiinţe noi, în cele mai diferite domenii: istorie, politică, sociologie, literatură, artă şi învăţarea de limbi străine. Se discuta uneori în taină, între patru ochi, iar alte ori se ţineau adevărate conferinţe. Rezistam îndârjit împotriva acelora care, după ce ne zdrobiseră viaţa, voiau acum să ne pervertească şi sufletele, prin cunoscutele lor metode de reeducare. În rândurile noastre nu apăruseră încă semnele prăbuşirii sufleteşti. Imensa majoritate a deţinuţilor nu fusese încă alterată moral. Mai în fiecare zi, unul din cei mai bătrâni venea cu ceva inedit care ne umplea inimile de bucurie, ori ochii de lacrămi. Regimul de penitenciar şi teama de a fi transformaţi, lent dar sigur, în epave avusesera darul să ne facă extrem de sensibili. Reacţiile noastre erau prompte şi explosive.

Într'una din zilele anului 1957 au început să sosească la forje sute şi mii de săbii, săbii ofiţereşti şi săbii de trupă, săbii curbate de călăraşi şi săbii drepte de roşiori. Pe unele din aceste săbli erau gravate nume şi lozinci, mulţi din detinuţi recunoscând în fostul proprietar un prieten vechi sau un camarad de arme. Toate săbiile urmau să fie secţionate şi transformate în cuţite. Operaţia aceasta ilustra cum nu se poate mai bine orizontul şi stilul regimului: dela sabia călărească la cutiţul de apaş ... Într'o bună zi cei dela forje au găsit o sabie de importanţă deosebită, sabia Generalului Praporgescu David, primul general român căzut în faţa inamicului, pe Valea Oltului în 1916. Pe lama ei era gravat şi numele unei principese germane care dăruise acest trofeu bravului general cu ocazia unei competiţiuni cavaleristice, pe vremea când acesta era căpitan ... Deţinuţii s'au gândit că cel puţin această sabie trebuia să fie salvată. Au sustras-o, au îmbrăcat-o în ceară, au închis-o intr'o ladă de lemn şi au îngropat-o la loc sigur ... O coadă de topor a divulgat însă ascunzişul. Urmat de o ceată de paznici miliţieni, la câteva zile numai şi-a făcut apariţia ofiţerul politic. Acesta a indicat precis locul unde trebuia să se sape pentru a dezgropa sabia. Peste noi toţi a plouat cu anchete, izolări şi pedepse de tot felul. Cea mai mare durere am simţit-o însă în clipa când sabia a fost tăiată şi forjată, în faţa noastra a tuturor ... Prin actul lor inconştient, distrugând în felul acesta un obiect de mândrie românească, zbirii regimului au vrut să ne demonstreze odată mai mult că erau dispuşi să facă să dispară orice urmă a gloriosului nostru trecut.

Nicolae DIMA

Miami, USA, Februarie 1970

Nous ne sommes pas tous morts!

Le 21 janvier on vient d'ouvrir à Bucarest, 27 Bd. Dacia, une „Bibliothèque française". Oh! le beau geste de détente, le signe avant-coureur d'une liberté sans bornes la preuve d'une générosité sans mesure, le fleuron le plus éclatant d'une panoplie qui perce déjà les nuages...

Aux perspectives insondables des lendemains qui ne chantent pas toujours, à la glissade joyeuse de la rhétorique d'occasion, je préfère le terrain solide des faits et aussi celui du souvenir. Car 22 ans ce n'est pas beaucoup et il sera salubre pour tout le monde qu'on rappelle **d'autres** événements.

Cette maison du Bd. Dacia, dont je connais tous les recoins, a été aussi la mienne car, pendant deux ans, j'ai été attaché au secrétariat des cours publics de ce qui était alors „l'Institut Français des Hautes Études en Roumanie". Cette glorieuse institution avait déjà un passé historique, car elle était issue de l'épopée bleu-horizon de la grande guerre. La France voulut faire oeuvre de paix par sa culture, couronner les trophées acquis sur les champs de bataille et s'assurer que sa terrible saignée — qui se mélangea au ciment de la Roumanie moderne — n'aurait pas été vaine. Pendant plus d'un quart de siècle la mission universitaire française a déployé une activité dont on n'a pas encore écrit l'histoire qu'elle mérite. Si les hommes de ma génération purent s'exprimer sans difficulté en français, dès leur jeune âge, c'est à ces missionnaires infatigables qu'ils le doivent, à ceux qui, par tempêtes de neige et par temps de canicule, sillonnaient le pays depuis Cernăuţi et Chişinău jusqu'à Turnu-Severin et Arad. C'est grâce aux bibliothèques éparpillées dans toutes les grandes villes que nous avons pu respirer l'air culturel de la France. Qui expliquera aux Français pourquoi les réfugiés roumains arrivés à Paris dans l'après-guerre se trouvèrent vite chez eux? C'est qu'ils avaient la France dans le sang, ils la connaissaient avant de l'avoir vue. N'est-ce-pas, mon cher maître qui m'avez accueilli à la Gare de l'Est? Nous avons descendu ensemble à pied les grands boulevards jusqu'à Notre-Dame, oû j'ai rendu action de grâces pour ma délivrance. Vous souvient-il de mon éblouissement mais aussi de mon manque de dépaysement, car j'étais en terre connue, celle que vous m'aviez fait si bien comprendre et tant aimer? A mes côtés, ayant les mêmes réactions, auraient pu marcher tous vos anciens élèves de Bucarest et de province: mais plus d'un était déjà en prison.

Voilà ce qu'évoquent en moi les festivités du Bd. Dacia. Il y a plus. En juillet 1948 les journaux annonçaient la liquidation de toutes les oeuvres culturelles françaises en Roumanie: les instituts de Bucarest et de province, l'école „Ronsard", le lycée, „Notre-Dame de Sion", l'institut français d'études byzantines. J'ai suivi les Français sur leur chemin de croix, de la rue Filipescu, à Piaţa Romană, puis rue Christian Tell. J'ai mis dans des caisses, en pleurant, le livres qui prenaient le chemin de l'exil et que nous n'avions plus le droit de lire.

Je ne puis raconter en détail la répression sauvage qui suivit: le personnel enseignant a été expulsé dans des conditions d'indicible humiliation, les insultes dont la presse communiste l'accabla constituèrent la moindre des ignominies. Des familles franco-roumaines furent séparées et à ce que je cais — il en est qui le demeurent encore aujourd'hui. Ensuite vint le tour des Roumains: employés, professeurs, étudiants, élèves et même des „non bourgeois" — car l'institut avait aussi des cours de langue pour les libraires et les coiffeurs — furent jetés en prison comme coupables d'avoir fait de l'espionnage.

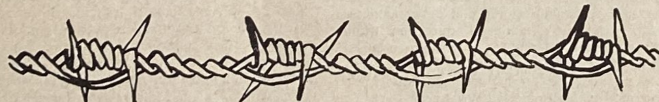
Je ne connais pas le texte de l'allocution qu'a prononcée le professeur Alain Guillermou lors de la cérémonie du 21 janvier qui, avant tout, a dû être celle de l'oubli. A sa place j'aurais proposé que l'on mît une plaque sur l'édifice du no. 27 Bd. Dacia: „Il y a 22 ans les Roumains qui ont franchi le seuil de cette maison le firent au péril de leur vie".

Que les maîtres de la Roumanie actuelle n'aient pas peur! Pareille inscription n'effrayera personne: des jeunes gens nostalgiques de noblesse et de pureté vont continuer d'affluer à la bibliothèque française. L'enjeu est grand, il est normal que le risque le soit aussi. Après tout, cela vaut la peine de mettre en danger sa liberté personnelle pour connaître le pays qui l'a enseignée au monde.

Je ne puis clore ces lignes — que je dédie à la mémoire de cette étudiante, décédée en prison pour avoir aimé la France qu'elle ne devait jamais voir — sans engager ceux qui ont vécu avec moi les événements d'il y a 22 ans à ne pas se taire. Il y va de la justice et de tant de souffrances qui n'ont pas été vengées.

Il faut prouver que nous ne sommes pas tous morts et que nous n'avons pas oublié. La **fidélité** n'est-ce là pas un des plus beaux mots que nos maîtres français nous ont enseignés?

„Rébellion" et typographie

En 1949 le journal du PC roumain „Scînteia" était décoré avec l'ordre „Défense de la patrie — première classe". En prenant pour exemple la „Pravda" on fit figurer la médaille à côté du titre. On dira: c'était au temps du père Joseph. Pourtant, tant d'années après la mort du tyran on n'a destalinisé ni la typographie ni l'héraldique. Les décorés roumains étalent sur leur poitrine les mêmes médailles qui ne sont qu'une copie fidèle des modèles soviétiques. Serait-on „rebelle" à Bucarest dans tous les domaines sauf dans celui des rubans, petits et grands?

Et voilà que le 23 septembre 1969 la même „Scînteia" reçoit un nouveau fleuron: „L'étoile de la République socialiste de Roumanie — première classe". On retourne à la „Pravda" deux fois décorée avec l'ordre „Lénine". On se permet cependant un petit écart graphique: au lieu de faire figurer les deux médailles à la queue leu leu, on prend en sandwich le titre.

Sur le cliché ci-dessous on jugera jusqu'oû va la „rébellion" typographique des Roumains.

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Anul XXXIX Nr. 8198 | Vineri 26 septembrie 1969 | 6 PAGINI — 30 BANI

„CREATIVITE"

Sous ce titre notre compatriote, M. Mihaï Korné, ancien élève de l'École des Hautes Études Commerciales, fait publier aux „éditions du temps présent" Paris, 1969, un ouvrage aussi dense que concis, élégant et personnel.

Sous une couverture rouge et noire d'une signification évidente, l'auteur aborde le destin de la crétivité sous l'angle économique. La dépréciation accélérée de tout produit du labeur humain sonne le glas de l'économie traditionnelle qui, depuis les temps les plus anciens à nos jours, était basée sur l'accumulation. A une époque où ce que l'on accumule, y compris l'argent, perd rapidement sa valeur, le capital qui en est l'expression ne saurait constituer plus longtemps le facteur principal de l'économie.

Cette force se retrouve dans l'aptitude d'innover, de créer. Ce n'est pas le fait du hasard si les „capitalistes" — les millions d'actionnaires de l'économie libérale — n'ont aucune incidence sur la marche des entreprises et s'ils ont été éliminés en économie étatique.

Le pouvoir ne revient cependant pas aux créateurs — ensemble humain qui forge richesses et valeurs.

Entre la force qui s'écroule — le capital — et celle qui monte — la créativité — s'insinuent des éléments parasitaires: les bureaucraties. Leur hypertrophie écrase la créativité qui a besoin de liberté et d'initiative pour s'épanouir.

Dans le second chapitre, l'auteur étudie les formes qui découlent de l'économie existante et qu'il considère inaptes à garantir les besoins fondamentaux de l'homme. Choisissant de développer longuement la critique des institutions, il fait entrevoir pour l'avenir la notion de collectivités solidaires appelées à remplacer l'état national dans un cadre continental. A moins de faire oeuvre de technocrate peut-on aller plus loin et définir au stade actuel des formes précises alors que ces dernières doivent jaillir d'une volonté collective?

La troisième partie constitue une analyse des forces sociales en présence, reflétant une dualité inhérente à chaque être: besoin de création donc de liberté et d'autorité donc de contrainte. Suivant l'âge et la position sociale, l'un ou l'autre de ces besoins l'emporte, d'où l'importance de l'évolution démograplique et des hiérarchies. Si l'affrontement des forces sociales par la lutte des classes ou la guerre constitue un piège parce qu'il débouche sur la contrainte, la révolution n'est pas exempte du danger de dictature. De ce fait, le choix des moyens est essentiel et l'auteur croit trouver dans le „printemps de Prague" la preuve qu'autogestion et démocratie directe sont pratiquables et qu'elles assurent l'initiative et la liberté. Devant la violence qui étouffe ce mouvement, il rappelle que la générosité et la sagesse des peuples ont des limites et que l'on ne saurait abuser indéfiniment de leur patience.

A travers cet ouvrage de 110 pages, apparaît l'ébauche d'une doctrine ou du moins d'une conception politique qui incite à la réflexion et fournit matière à de futurs développements.

Voilà pour le contenu; il faudrait avoir la compétence de l'auteur pour juger son livre au niveau d'érudition qu'il mérite. Nous nous excusons de déclarer forfait.

En revanche ce nous est un plaisir de citer cette page d'une analyse forte et pénétrante:

„les Russes n'ont jamais maîtrisé l'ensemble des vastes domaines asiatiques qu'ils dominent. Si, de par son climat ingrat, la Sibérie du Nord peut être colonisée par ce peuple habitué aux rigueurs de l'hiver sous-polaire, la colonisation des régions du Sud pose des problémes difficilement solubles. Le retour de centaines de milliers de jeunes, installés de force dans terres vierges du Khazakstan prouve que même la masse de près d'un quart de milliard d'hommes qui peuplent l'Union Soviétique se rend confusément compte qu'il y a des limites à ses possibilités. Car enfin, depuis près de deux siècles, l'empire russe recourt à la déportation administrative pour peupler la Sibérie, alors que la Russie est insuffisamment développée et le restera aussi longtemps qu'elle épuisera son potentiel humain dans des tâches qui le dépassent. Est-il vraiment de l'intérêt du peuple russe de sacrifier sa jeunesse et son propre développement pour défricher les contrées avoisinant la Chine? Croit-on que les quelques millions de colons arrêteront les revendications chinoises? Plus ces terres seront fertiles et mises en valeur, plus sera grande, pour la Chine, la tentation de les conquérir.

Devant l'impossibilité de résoudre seuls leurs buts respectifs, Américains et Russes préconisent une entente entre deux puissances pour, sinon dominer, du moins diriger le monde".

La pensée de M. Korné se caractérise non seulement par sa lucidité mais aussi par sa noblesse; il pose avec une généreuse ingénuité la question „quel est l'intérêt du peuple russe?" A quoi nous retorquerons, en voisins toujours opprimés par ce monstre qui n'arrive pas à satisfaire sa faim d'espace: „quel est l'intérêt des peuples européens autres que le russe?" Notre réponse sera froide: que l'aveuglement de la Russie continue, qu'elle s'enlise jusqu'au cou dans le bourbier asiatique. La liberté des nations enchaînées ne pourra se dresser que sur les décombres du dernier empire réduit en miettes. Enfin, heureusement qu'il existe la Chine avec son appétit immense et sa fourmillière humaine, sans quoi il y a belle lurette que le portrait de de Lénine ornerait l'Elysée.

Qu'on nous permette aussi de ne pas être d'accord avec l'auteur lorsqu'il englobe dans le troupeau des tyranies le cas de l'Empire Romain. Les Latins ont été des conquérants mais ils n'ont pas abusé de leurs victoires; après la **debellatio** ils ont offert à tous les peuples soumis non seulement le fruit de leur génie mais aussi le bienfait de leurs lois. Nous aurions beau jeu — et ce ne serait pas **fair play** — de discuter avec M. Korné sur un terrain où nous nous sentons trop chez nous. Nous remarquons aussi que l'idée de la chute de Rome à cause de ses „contradictions internes" est trop marxiste (voire russe) pour qu'elle ne soit pas suspecte.

Et pour finir voilà une réflexion bien latine sur le pouvoir et qu'on ne pourra pas appliquer aux émules de la ville des sept collines: **Nillum imperium tutum nisi benevolentia munitum:** „Il n'y a pas d'empire sûr s'il n'est pas défendu par le consentement".

DÉCOUVERTES

La Revue Française de Lisbonne — **Cahiers mensuels** publiés sous la direction de Jean HAUPT, rua Artilharia Um 48 — 1° — dt°, Lisboa, Portugal.

Mutige Stellungnahme eines italienischen Sozialdemokraten

Italo de Feo ist führendes Mitglied der italienischen sozialdemokratischen Partei, ein Freund des Staatspräsidenten Saragat und Vizepräsident der RAI (italienischer Rundfunk und Fernsehen). In dieser letzteren Eigenschaft ist Italo de Feo besonders bemüht, über die Lage im italienischen Rundfunk und Fernsehen genau informiert zu sein.

Mitte Februar 1970 schrieb Italo de Feo einen offenen Brief an den Leiter des RAI., Sanduli, in dem er klipp und klar sagte, wer die Rundfunk- und Fernsehkommentatoren sind und in wessen Dienst sie stehen. In diesem Brief behauptet Italo de Feo wörtlich: **„Die tatsächliche Lage des RAI-TV ist ... daß zwei Drittel unserer Direktoren und Programmberater Kommunisten oder Kommunistenfreunde sind. Das andere Drittel setzt sich aus Radikalen und Linkskatholiken zusammen".**

Wir sind der Meinung — und das kann man jeden Abend im I. Programm des deutschen Fernsehens ohne weiteres feststellen — daß die Lage in der Bundesrepublik Deutschland nicht viel anders ist. Der einzige Unterschied wäre, daß in Deutschland die sogenannten Linkskatholiken eine viel unbedeutendere Rolle in Rundfunk und Fernsehen spielen und daß sich die Programmberater hier aus Marxisten aller Schattierungen rekrutieren, die sich als Verteidiger der demokratischen Freiheiten und Ankläger gegen die „Gewaltherrschaft" (ausgenommen selbstverständlich den kommunistischen Machtbereich) aufspielen.

Die Standarte

Dr. Iuliu Hossu seit 22 Jahren gefangen gehalten

Seit 1918 Bischof von Gherla und Cluj (Klausenburg), wurde Dr. Iuliu Hossu am 1. Dezember 1948, zusammen mit allen übrigen rumänischen katholischen Bischöfen des byzantinischen Ritus, von den Kommunisten verhaftet. Von 6 verhafteten Bischöfen, sind 5 im Gefängnis gestorben. Hossu, jetzt 85 Jahre alt, als der einzige Überlebende, ist jedoch immer noch seiner Freiheit beraubt. Das Bild, das wir hier bringen, zeigt ihn im Sommer 1969 in seinem Zwangsaufenthaltsort, Caldarusani bei Bukarest.

Die Hundertjahrfeier — und eine Bilanz der Wirklichkeit

Im April dieses Jahres wird der hundertste Geburtstag von Wladimir Iljitsch Lenin gefeiert. Von Moskau bis Berlin, von Tirana bis Peking und auch in Habana ist man damit beschäftigt, sich auf dieses große Ereignis vorzubereiten. Die Propagandatrommeln laufen bereits auf Hochtouren. Bücher mit Erinnerungen und Bildern werden unmittelbar vor oder nach dem großen Tag erscheinen. Und es ist selbstverständlich, daß dieser Plan mit mehr als hundert Prozent erfüllt werden wird. Lücken werden nicht entstehen und niemand, der ein solches Buch erwerben will, wird stundenlang danach anstehen müssen, wie die Rumänen zur Zeit nach Kartoffeln und Gemüse. Es ist auch nicht zu erwarten, daß die Bücherläden gestürmt und geplündert werden, wie die Bäckereien vor Weihnachten, als die rumänische Bevölkerung kein Brot hatte.

Auch in dem großen Jubiläumsjahr wird alles so weitergehen wie bisher: In der Bundesrepublik werden Lebensmittel in Rumänien in Hülle und Fülle angeboten, aber in Rumänien sind sie nicht zu haben. Die Leute stehen Schlange nach den wichtigsten Nahrungsmitteln wie Brot, Fleisch und Gemüse. Wahrscheinlich muß schon jetzt gespart werden, damit wenigstens an dem großen Festtag alles da ist. Ganz gewiß ist es wichtiger, rumänische Lebensmittel in der Bundesrepublik zu verkaufen, damit man mit diesem Geld die Agenten bezahlen kann, die dann gegen deutsche Staatsbürger vorgehen (siehe Stindardul Nr. 108). Das sind merkwürdige Zeiten. Eigentlich ist es erstaunlich, daß die Täter von Offenburg noch keine Verdienstmedaille bekommen haben — aber was nicht ist, kann ja noch werden!

Uns fiel dieser Tage ein Zitat von Lenin in die Hände, das da lautet: „Die proletarische Demokratie ist um eine Million demokratischer als jede andere bürgerliche Demokratie".

Diese eine Million Demokratie hat allein in Rußland gekostet:

Die Toten des Bürgerkrieges 1917	4 500 000
Die Toten der Hungersnot 1921—23	6 000 000
Die Toten des Terrors 1921—23	
Professoren und Studenten	160 000
Beamte	750 000
Parteimitglieder	50 000
Priester	40 000
Arbeiter und Angestellte	1 300 000
Die Toten des Tscheka-Terrors 1923—30	2 050 000
Die Toten der Hungersnot 1930—33	7 000 000
Die Toten während der Kollektivisierung	750 000
Die Toten durch die GPU — NKWD 1937—38	1 600 000
Die Toten des Terrors 1937—38	
Arbeiter und Angestellte	635 000
Parteimitglieder	340 000
Politische Kader	30 000
Die Toten durch die NKWD 1938—1947	2 750 000
Priester	5 000
Rote Armee	23 000
Die Toten in den Konzentrationslagern von 1917 bis 1947	23 000 000
insgesamt	48 000 000

Lenin hat in seiner großen Weisheit weiterhin verkündet: „Die Sowjetmacht ist millionenfach demokratischer als die demokratischste bürgerliche Republik".

Stellen wir wieder anhand der Statistik fest, was die Verbreitung des Kommunismus bis heute an Opfern gefordert hat:

10 000 000 Tote im Bürgerkrieg in Rußland 1918—1920;

20 000 000 Tote im Bürgerkrieg in China 1927—1945;

6 000 000 Tote während der künstlich herbeigeführten Hungersnot in Rußland 1931;

4 000 000 Tote während der Hungersnot in China 1961;

3 500 000 Tote während der Invasion in Griechenland, den Philippinen, Malaysia, Birma, Korea, Vietnam, Südamerika und Afrika;

500 000 Tote nach der Unterdrückung der Aufstände in Berlin, Polen, Ungarn und Tibet.

Nicht gezählt sind die Toten im Kongo, Nigeria, im Nahen Osten und in den portugiesischen Provinzen.

Bis heute sind die Opfer nicht gezählt, die die osteuropäischen Länder bringen mußten, um ein terroristisches Regime in den Sattel zu heben und aufrecht zu erhalten. Die millionenfache Demokratie hat allein die Rumänen schätzungsweise 2—3 Millionen Menschen gekostet. Ohne zu übertreiben kann man sagen, daß die Verbreitung des Kommunismus bisher zwischen 50 und 60 Millionen Tote gekostet hat.

Bedenkt man, daß der erste Weltkrieg ungefähr 10 Millionen und der zweite Weltkrieg ungefähr 36 Millionen Tote gekostet hat, der Kommunismus jedoch weitaus mehr, so muß man daraus den Schluß ziehen, daß der Kommunismus für uns einen dauernden und fortwährenden Kriegszustand in Friedenszeiten bedeutet.

Der Vertraute Titos, Mitglied des Politbüros, Pijade, hat sich folgendermaßen ausgedrückt: „Das Licht des Terrors darf niemals erlöschen. Das Volk muß immer Angst haben. Es ist die Aufgabe der Polizei und der Armee, dafür zu sorgen, daß das Volk immer Angst hat".

Schließlich dürfen auch die Flüchtlinge als Opfer der „millionenfachen Demokratie" nicht unerwähnt bleiben.

Flüchtlinge aus Rußland	??
Flüchtlinge aus China	8 000 000
Flüchtlinge aus Mitteldeutschland	4 000 000
Flüchtlinge aus Nord-Korea	6 000 000
Flüchtlinge aus Nord-Vietnam	1 500 000
Flüchtlinge aus Ungarn (1956)	200 000
Flüchtlinge aus der Tschechoslowakei	100 000
Flüchtlinge aus Jugoslawien	100 000
Flüchtlinge aus Tibet	100 000

Das sind noch längst nicht alle — nicht erwähnt sind die Flüchtlinge aus Polen, Ostdeutschland und vielen anderen Ländern.

Wozu diese schreckliche Bilanz?

Weil es in einer Zeit, in der es eine UNO gibt, in der es einen Vertrag über die Menschenrechte gibt, erschreckend und beschämend ist, daß Menschen vertrieben oder deportiert werden, weil aber auch die Tatsache erschreckend und beschämend ist, daß heute versucht wird, mit dem Terror-Regime Kompromisse zu schließen, daß man nicht nur zu Verhandlungen, sondern auch zu Zugeständnissen bereit ist.

Diejenigen, die sich immerfort gegen den Krieg aussprechen, die lieber bereit sind, den Kommunismus in Kauf zu nehmen, sie sollen wissen, daß der Friede mehr Menschen gekostet hat als die beiden Weltkriege zusammen. Der Kommunismus ist ein dauernder Kriegszustand gegen die gesamte Menschheit.

Alexandru S. MORARU

„Friedliche Koexistenz" bedeutet Selbstmord für den Westen.

Oskar Freiherr von Hohenhausen und Hochhaus

Das plötzliche und vollkommen unerwartete Ableben von Oberstleutnant Oskar Freiherr von Hohenhausen und Hochhaus, hat auch uns ehemalige rumänische Soldaten, tief erschüttert und sehr schmerzlich getroffen.

In ihm verlieren wir einen aufrichtigen Freund und einen Zeugen unseres Beitrages an einem Kampf, den wir für gerecht gehalten haben und auch heute noch für gerecht halten.

Oberstleutnant Freiherr von Hohenhausen und Hochhaus, kam bereits vor dem Ausbruch der Feindseligkeiten gegen das bolschewistische Imperium zu uns, nämlich als Lehroffizier der Artillerie-Offiziersschule von Piteşti, einer kleinen Provinzstadt in der westlichen Walachei, wo er sich, dank seiner vorbildlichen Haltung, seiner Korrektheit und seines Charmes, überall nur Freunde erwarb.

Im Sommer 1942 wurde er zum 5. rumänischen A. K. abkommandiert und gehörte während der Schlacht um Stalingrad zum Stabe dieses Korps, auch nach dem 19. November 1942, also inmitten der roten Sturmflut.

Nach dem Zusammenbruch und in den finsteren Jahren die danach folgten, blieb er der Waffenbrüderschaft, die auf den russischen Schlachtfeldern geschmiedet worden war, stets treu. Jahr für Jahr, ist er zu allen unseren Versammlungen und Feiern gekommen und sein Erscheinen in unserer Mitte war für uns nicht nur eine Ehre, sondern auch eine große Ermutigung. Denn trotz seines bescheidenen Auftretens und seines gepflegten Vokabulars, war Oberstleutnant von Hohenhausen ein hartnäckiger Kämpfer für die Ehre des Soldaten, gegen alle etablierten Umerzieher und andere Verräter, die seit 25 Jahren bemüht sind, alle, die ihre Pflicht getan haben und die Europa vor einer totalen Bolschewisierung retten wollten, mit Schmutz und Lügen zu besudeln.

Wenn wir Rumänen frei geblieben wären, hätte sich zu dieser Stunde, am Grabe des Oberstleutnants Oskar Freiherr von Hohenhausen und Hochhaus, auch eine rumänische Militärabordnung eingefunden, denn er war Träger hoher rumänischer Tapferkeitsauszeichnungen. So aber sei es mir gestattet, als ehemaliger rumänischer Soldat, in dem Augenblick, da Oberstleutnant von Hohenhausen zur großen Armee einrückt, für alle meine Kameraden, den Degen zu senken.

Wir werden diesen edlen Menschen, den Ritter im wahren Sinne des Wortes, nie vergessen.

I. V. Emilian

Solln bei München, den 2. März 1970.

Polnische Volksarmee weiter unter sowjetischer Kontrolle

Kürzlich erinnerte die einflußreiche polnische Tageszeitung „Zycie Warszawy" (Warschauer Leben) daran, daß die polnische Volksarmee mit Hilfe der Sowjets aufgebaut wurde. In der Tat hatten die Sowjets bis zum Kriegsende den Polen 700 000 Karabiner und Maschinenpistolen, 15 000 schwere Maschinengewehre und Granatwerfer, 1000 Panzer, 1200 Flugzeuge und 18 000 Fahrzeuge, Munition und Uniformen geliefert. Aber sie lieferten auch menschliches „Material": Tausende sowjetischer Offiziere und zahlreiche Generale wurden als Ausbilder und Truppenführer zur polnischen Armee abgestellt. Zwar kehrten die meisten wieder zur Roten Armee zurück, aber viele kamen mit ihren Familien in ein Umschulungslager, wo sie die polnische Sprache erlernen, sich polnische Gebräuche aneignen und schließlich nicht selten polnische Vor- und Familiennamen annehmen mußten.

Die Sowjets halfen auch beim Ausbau der polnischen Rüstungsindustrie, so daß noch heute die meisten polnischen Waffen, Flugzeuge, Panzer etc. nach sowjetischen Lizenzen gebaut werden. Zugleich waren sie aber bestens über die polnische Rüstungsindustrie informiert.

Als der sowjetische Marschall Konstanty Rokossowski 1949 polnischer Verteidigungsminister wurde, trieb er die Sowjetisierung voran. Gleichzeitig stieg die Zahl sowjetischer Generale und Offiziere in polnischer Uniform sowie die der „Militärberater" an. In den polnischen Rüstungsbetrieben stand der „Berater" aus der UdSSR noch über dem polnischen Generaldirektor. Von 6 „polnischen" Generalen, die zu Beginn der fünfziger Jahre in Breslau stationiert waren, waren 5 Russen.

Während des „Polnischen Oktober" 1956 kehrten 5 000 Sowjets, an ihrer Spitze Marschall Rokossowski und die Generale Poplawski und Korczyc in die UdSSR zurück. Rokossowski wurde sofort wieder stellvertretender sowjetischer Verteidigungsminister. Zu Beginn der sechziger Jahre holte Parteichef Gomulka wieder einige sowjetische Generale zurück und gab ihnen Schlüsselpositionen. 1968 wurde der „polnische" Generalinspekteur General Bordzilowski wegen „Erreichung der Altergrenze" in den Ruhestand versetzt, doch schon im November sah man ihn während des V. Parteitages der polnischen KP in der Uniform eines sowjetischen Generaloberssten inmitten einer sowjetischen Militärdelegation. 1969 wurde der „polnische" Vizeadmiral Z. Studzinski, seines Zeichens Befehlshaber der polnischen Kriegsmarine „zu wichtigen Aufgaben in den Stab des Warschauer Paktes" versetzt. Er trägt heute die Uniform eines sowjetischen Admirals.

Ganz abgesehen davon, daß sämtliche polnischen Generale und die meisten Generalstabsoffiziere an sowjetischen Militärakademien ausgebildet wurden, ist der stellvertretende polnische Verteidigungsminister und Chef der „Politischen Hauptverwaltung der Polnischen Volksarmee", General J. Urbanowicz, also der ranghöchste politische Offizier in Polen, russischer Herkunft. Dasselbe trifft auf den Generalwaffenmeister (ihm untersteht die gesamte Rüstungsindustrie), den Befehlshaber der polnischen Raketeneinheiten und zahlreiche andere Generale und Admirale zu.

(W. I. 19. 2. 1970)

Ersehnte Freiheit*)

Von Ovid LEONTIES

Der Freiheit Blume sprieße hoch
— die welk am Rand des „Vorhangs" liegt.
Es unterdrückt sie Fremdes noch,
doch niemals ist sie ganz besiegt . . .

Ein Funken glühet immerdar,
der euch entflammen wird;
Vergeht auch manches lange Jahr,
sein Hoffnungslicht er nie verliert . . .

Nun schließt die Hoffnung tief ins Herz
und wartet auf den Wink der Zeit;
verbeißt euch euren harten Schmerz
und machet euch zum Sturm bereit!

Ist dann der Zeitpunkt wirklich da,
so hebet eure Fahnen hoch
und ruft zur Freiheit laut das „Ja!",
was euch verbat das fremde Joch!

Nun singet euer Freiheitslied
— es läßt die Blume sprießen.
Nach lautem Kampf folgt stiller Fried
— laßt ihn euch frei genießen!

Vaterstetten, Sonntag, 14. Sept. 1969

——————

*) Der Verfasser dieses Gedichtes, das den versklavten Völkern hinter dem Eisernen Vorhang gewidmet ist, ist Oberschüler, 18 Jahre alt, in Deutschland geboren und hat Rumänien nie gesehen. Seine Gedanken beweisen, dass es weder den etablierten APO-Anarchisten noch den Umerziehern gelungen ist, die rumänische Exiljugend in ihr Fahrwasser zu bringen.

Konventionelle Abrüstung

Bekanntlich befasst sich der Ständige Natorat sehr eifrig mit den Plänen für eine ausgeglichene und kontrollierte konventionelle Abrüstung in Europa zwischen Ost und West. Die Vereinigten Staaten messen diesen Arbeiten nicht geringe Bedeutung bei, weil sie bisher der Überzeugung waren, daß die Sowjets zu einer Diskussion über diese Frage bereit sind, wohl weil ihnen eine militärische Entlastung in Europa wünschenswert erscheint. Anlässlich eines jüngsten diplomatischen Konsultationsgesprächs in Warschau gelangte jedoch die französische Diplomatie zu der Erkenntnis, **daß die Sowjetunion bis auf weiteres über eine konventionelle Abrüstung mit dem Westen nicht sprechen will.** Das polnische Verhalten war in dieser Frage, die natürlich von den Franzosen bewusst angeschnitten wurde, kategorisch negativ. Ohne Zweifel könnte Warschau in dieser Form nicht ohne vorherige Abstimmung mit der Sowjetunion Stellung nehmen. Es musste übrigens auffallen, daß der Osten in seinen letzten Vorschlägen für die Tagesordnung der europäischen Sicherheitskonferenz **die konventionelle Abrüstung nicht mehr erwähnte.** Auch dies lässt auf eine negative Haltung Moskaus schliessen.

Die genauen Beweggründe der Sowjets vermochte die französische Diplomatie bisher noch nicht zu ermitteln. Es könnte den Sowjets bei den jetzigen Verhältnissen im Ostblock unangenehm sein, in absehbarer Zukunft ihre Truppenkontingente aus der Tschechoslowakei, Ungarn, DDR und Polen zurückziehen zu müssen, denn eine Abrüstung hätte ohne diesen sowjetischen Truppenabzug keinen großen Sinn. Unter diesen Umständen zieht es Moskau vielleicht vor, sich bilateral mit dem Amerikanern über eine stillschweigende und natürlich unkontrollierte sowie **nicht genau geregelte Verringerung der sowjetischen und amerikanischen Truppenbestände in Europa zu unterhalten.**

(W. P. I.)

Rumänische Ritterkreuzträger

Generalmajor Radu Korne

Geboren am 27. Dezember 1895 in Bukarest als Sohn eines berühmten Rechtsanwalts, wurde Radu Korne am 1. Juli 1915 Kavallerieleutnant und gehörte während des I. Weltkrieges dem 4. Roschiori-Regiment „Königin Maria" an. Bei den Kämpfen im Oituz-Tal (Mitte August 1917) zeichnete sich Oberleutnant Radu Korne besonders aus und erhielt bereits damals den Orden „Mihai Viteazul" und das französische „Croix de Guerre". Nach seiner Genesung von einer schweren Verwundung, nahm er an der Vertreibung der bolschewistischen Banden aus Nordbessarabien teil. Als Eskandrons-Chef kämpfte er 1919 an der Theis und in Ungarn gegen die Roten von Bela Kuhn.

Generalmajor Radu Korne (mit rumänischer Feldmütze) bespricht mit einem deutschen General, bei Girov im Raum Piatra Neamtz die Lage, (Frühjahr 1944)

Nach Beendigung des Krieges war Rittmeister Korne Lehroffizier im Kavallerie-Ausbildungszentrum Sibiu (Hermannstadt), dann diente er im 7. Roschiori-Regiment in Iassy, im 9. Kalaraschen-Regiment in Constanța, besuchte die Kriegsakademie in Bukarest und wurde erster Generalstabsoffizier der 12. Infanterie-Division in Ismail, deren Kommandeur damals General Arthur Phlepps (im Herbst 1944 gefallen) war. Nachdem er eine kurze Zeit stellvertretender Kommandeur des 7. Kalaraschen-Regiments in Sebeș Alba (Mühlbach) war, gehörte Oberst Korne 1940 auch der Abwehrabteilung des Generalstabes an, übernahm dann das Kommando des 8. Roschiori-Regiments und gehörte bei Kriegsausbruch, am 22. Juli 1941, dem Stabe des rumänischen Kavallerie-Korps an. Mitte Juli 1941 wurde Oberst Korne Kommandeur einer Sondereinheit, die aus dem motorisierten 6. Roschiori-Regiment und einer mechanisierten Eskadron zusammengestellt wurde, die an dem Übergang über den Dnjester und an den Kämpfen im Raum Mogilew-Podolskij maßgeblich beteiligt war. Seitdem wurde diese Spezialeinheit als „Detachement Korne" bezeichnet und übernahm die Aufgabe einer Vorausabteilung des rumänischen Kavalleriekorps.

Bei der Rückeroberung der Halbinsel Kertsch (Operation „Trappen-Jagd", 10. Mai 1942) bildete das „Detachement Korne" zusammen mit deutschen Truppen einen beweglichen Verband (Brigade Groddek), der die Aufgabe hatte, durch schnelles Vorgehen in Richtung Kertsch, dem Feind die Möglichkeit zu nehmen, seine rückwärtigen Stellungen zu besetzen. Oberst Korne und sein Detachement haben diese Aufgabe glänzend durchgeführt. In den Kämpfen südlich Stalingrad war Oberst Korne Kommandeur der 8. rumänischen Kavallerie-Division. Diese Division und besonders das Reiter- (Kalaraschen) Regiment 2 der Division unter Oberst Hristea Ion, tat ihr bestes, um den Angriff des III. sowjetischen Garde mot. mechanisierten Korps zum Stehen zu bringen. Das war am 26. Dezember 1942 im Raum Ssamochin-Shutoff 2 und über die vorbildliche Haltung des rumänischen Reiter-Regiments 2 hat sich auch Generalmajor Hans Doerr in seinem Buch „Feldzug nach Stalingrad" geäußert. Sowohl Oberst Radu Korne wie auch Oberst Hristea Ion wurden damals mit dem Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes ausgezeichnet.

Im Sommer 1943 sollten zwei rumänische Kavallerie-Divisionen (5. und 8.) in Panzerdivisionen umgewandelt werden. An der Spitze einer Gruppe von Offizieren dieser beiden Divisionen war Generalmajor Korne mehrere Monate in Putlos, Krampnitz und im Raum Reims, wo sich Übungsplätze der Panzertruppe befanden. Die ersten Transporte mit Kampfpanzern für die beiden Kavallerie-Divisionen, langten erst im Sommer 1944 in Rumänien an und reichten nur für die Ausrüstung von 2 Eskadronen des Roschiori-Regiments 4. Damals stand aber Generalmajor Korne nicht mehr an der Spitze der 8. Kavallerie-Division, sondern war Kommandeur der Panzerdivision „Großrumänien", die als Führungsreserve der Armeegruppe Wöhler (Dtsch. AOK 8), im Raum Piatra Neamț nördlich von Roman befand. Am Abend des 23. August 1944, also nach dem Staatsstreich in Bukarest, der für Rumänien und darüber hinaus für ganz Europa die größte Katastrophe seiner Geschichte brachte, wurde die Panzerdivision „Großrumänien" als bündnistreue rumänische Truppe im deutschen Wehrmachtsbericht erwähnt. Sie kämpfte noch einen Tag nach dem 23. August, wie allerdings auch andere rumänische Einheiten. Im Zusammenhang mit diesen letzten Kampfhandlungen der Rumänen gegen die Sowjets, soll Generalmajor Radu Korne das Eichenlaub zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes verliehen worden sein. Gleichzeitig sollen zwei weitere rumänische Offiziere am 24. August 1944 mit dem Ritterkreuz ausgezeichnet worden sein. Über diese letzten Auszeichnungen machte SS-Brigadeführer Hoffmeyer Mitteilung, der sich zu diesem Zeitpunkt im Waldlager von Baneasa bei Bukarest befand.

Wie bekannt, wurde die Masse der rumänischen Truppen, die an der Moldau-Front standen, trotz des von König Michael proklamierten sogenannten Waffenstillstandes, zusammen mit den Resten der deutschen Divisionen und versprengten deutschen Soldaten, von den Sowjets gefangen genommen. Die meisten rumänischen Soldaten, die damals in die Sowjetunion gebracht wurden, sind niemals nach Rumänien zurückgekehrt. An der Spitze eines kleinen Haufens gelang es Generalmajor Korne, bis Lopatari (etwa 20 km. nordwestlich von Buzau) durchzukommen. Die Möglichkeit eines Anschlusses an deutsche Verbände bestand aber nicht mehr. Der Weg nach Bukarest war bereits von den Sowjets versperrt. Mit ihm befanden sich noch 6 rumänische Generäle, die sich schließlich entschlossen, mit den Russen zu parlamentieren. Es sah zunächst so aus, als ob der sowjetische Kommandeur Generalmajor Korne auf der Stelle erschießen lassen würde. Aber nicht dort und nicht von Sowjetrussen, sondern viereinhalb Jahre später in Bukarest von rumänischen Kommunisten oder solchen, die sich als Rumänen ausgaben, sollte Generalmajor Radu Korne getötet werden.

Nach seiner Verhaftung, nach unbeschreiblichen Folterungen, wurde er von einem Gefängnis zum anderen gebracht, um schließlich, eine Ironie des Schicksals, in eine Zelle des ehemaligen Forts von Jilava geworfen zu werden, in welcher sich auch General Aldea befand, einer der Verschwörer vom 23. August 1944, der seinen Fehler all zu spät wieder gutmachen wollte, indem er einen antikommunistischen Widerstand im Lande organisierte. Gegen Ende 1948 wurden für Generalmajor Korne Folterungen angeordnet, die zu seiner physischen Liquidierung führen sollten. Er wurde jeden Tag geschlagen, ausgepeitscht... Seine blutenden Wunden wurden niemals verbunden. Sie wurden brandig. Ende April 1949 starb Generalmajor Radu Korne. Als besondere Gnadengeste bekam die Familie die Leiche ausgefolgt. Trotz des grauenhaften Terrors, der damals in Rumänien tobte, wurde sein Sarg auf den Schultern von ehemaligen rumänischen Offizieren zur letzten Ruhestätte im Friedhof Belu in Bukarest getragen.

Oberstleutnant Gheorghe Râșcănescu

Bauernsohn aus dem moldauischen Bergland; besuchte nach der Absolvierung des Gymnasiums von Piatra Neamț die Infanterie-Offiziersschule Nr. 1 in Bukarest und wurde 1921 oder 1922 Leutnant. Er diente fast ausschließlich im Infanterie-Regiment „Razboeni" Nr. 15, einer Einheit, deren Ergänzungsbezirk seine enge Heimat war und die in überwiegender Mehrheit aus Bauernsöhnen zusammengesetzt war.

Als Kommandeur des ersten Bataillons dieses Regiments, zog Major Râșcănescu in den Krieg gegen die Sowjetunion. Das Regiment, das bei den Kämpfen um Odessa eingesetzt wurde und dort schwere Verluste erlitt, mußte im Frühjahr 1942 neu formiert werden.

Im Verband der 6. rum. Infanterie-Division, war das Regiment an der Donbogen-Front, im Raum Serafimowitsch-Raspopinskaja, eingesetzt. Am 19. November 1942 gelang es den Sowjets, nach mehrstündiger Artillerievorbereitung und mit weit überlegenen Kräften (insgesamt 2 Stoßarmeen, 2 Kavallerie-Korps und zahlreiche Infanterie-Divisionen der zweiten Welle) angreifend, die Front an zwei Stellen zu druchbrechen, dann mit Panzern nach Süden und Südosten vorzustoßen und schließlich die Divisionen des I., II., IV. und des V. rum. Armeekorps einzukesseln. Die rumänischen Verbände besaßen nichts an Kampfmitteln, die sie dem massiven sowjetischen Panzerdruck entgegenwerfen konnten. Trotzdem gelang es manchem rumänischen Kommandeur, unter großen Opfern, manchmal mit dem Rücken zum Don kämpfend, wie das bei Raspopinskaja der Fall war, aus der sowjetischen Umzingelung auszubrechen. Unter ihnen war auch Major Râșcănescu mit seinem Bataillon.

Einige Tage später, griff er, auf eigene Initiative, eine sowjetische Einheit an, die einen deutschen Flugplatz in Besitz nehmen wollte. Das Unternehmen hatte Erfolg und deshalb wurde Major Gheorghe Râșcănescu, als erster rumänischer Offizier im Majorsrang, am 4. Dezember 1942 mit dem Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes ausgezeichnet. Sein Name bleibt aber mit dem Widerstand verbunden, den die von ihm geführten rumänischen Soldaten, den vorrückenden Russen vom 22. August bis in die Nacht vom 24. auf den 25. August 1944, also 48 Stunden nach dem Umsturz in Bukarest, geleistet haben. Oberstleutnant Râșcănescu stellte aus versprengten rumänischen Soldaten eine eigenartige Kampfgruppe zusammen, die am Rande der Ortschaft Cracaoani (24 km. nördlich von Piatra Neamț) Stellung bezog. Eine deutsche Panzerjäger-Abteilung, die noch 6 PAK-Geschütze besaß, schloß sich dieser Kampfgruppe an. Die Russen konnten diesen verzweifelten Widerstand 48 Stunden lang nicht brechen und ließen 250 Tote auf dem Felde. Schließlich traten die Verteidiger von Cracaoani den Rückzug an und verschwanden in den Wäldern, die südwestlich der Ortschaft liegen. Seitdem weiß niemand mehr, was aus Oberstleutnant Gheoghe Râșcănescu geworden ist. Für die Einwohner dieser Gegend ist er aber eine sagenhafte Figur geblieben.

I. V. EMILIAN

Major Gheorghe Râșcănescu am 5. 12. 1942

Opposition in der Sowjetunion

Rumänische Staatsbürger, die dienstlich oder auch als Privatpersonen in den letzten Monaten in der Sowjetunion waren, berichten einstimmig über die allgemeine Unzufriedenheit der Bevölkerung und über lange Menschenschlangen vor den Bäckereien und Lebensmittelgeschäften, die sie in allen sowjetischen Städten gesehen haben.

Andererseits scheint die kommunistische Partei die Kontrolle über die Jugend verloren zu haben. Es ist auffallend, wie die junge Generation, bei jeder Gelegenheit, ihre Abneigung gegenüber dem Parteikonformismus deutlich zum Ausdruck bringt. In den sogenannten autonomen Republiken, hauptsächlich in den asiatischen, wird der Parteiapparat zur Zeit gründlich gesäubert.

Auf Grund von Informationen, die aus sehr verschiedenen Quellen stammen, geht hervor, dass sich auch innerhalb der Parteiführung eine Oppositionsgruppe gebildet hat, die sowohl Alexis Kossygin wie auch Leonid Breschnjew stürzen will. An der Spitze dieser Oppositionsgruppe soll Michael Suslow, der „Hüter des Parteigewissens" stehen. Suslow soll von Dimitri Poliansky, einem der jüngsten Mitglieder des Politbüros, und von dem früheren Chef der Geheimpolizei, Alexander Scheljepin, unterstützt werden.

Das sowjetische Kolonialreich wackelt an allen Ecken und Enden. Statt die gegenwärtige Lage auszunützen und die Sowjetunion zum Nachgeben zu zwingen, sind die sogenannten Staatsmänner des Westens gerade jetzt bemüht, die frechsten Ansprüche des Kremls zu erfüllen und damit die von den Sowjets und ihren Kreaturen unterjochten Völker Europas zu demoralisieren.

Im Herbst 1941 stand die Sowjetunion vor der Auflösung ihres Militärpotentials und in Moskau selbst gärte die Konterrevolution... Dann funkte der Meisterspion Richard Sorge (vom jetzigen „deutschen" Fernsehen als Held präsentiert) dass die japanischen Streitkräfte im Fernen Osten nicht eingreifen würden, was den Einsatz von weiteren und vielleicht den besten sowjetischen Truppen im Westen möglich machte. Genau wie damals, sind heute im westlichen Lager mehrere Richard Sorges am Werk.

Auslandsstimmen, die von den Meinungsmachern in der Bundesrepublik nicht zitiert werden

Der französische Romanschriftsteller und Historiker **Saint-Paulien** (M. Y. Sicard), der als der beste Hispanologe unserer Zeit gilt und dessen Werke von der Academie française ausgezeichnet worden sind, ist auch der Autor eines Buches, das wir allen Deutschen nur empfehlen können: „Pourquoi j'ai perdu la guerre, par Adolf Hitler, Mémoires d'outre tombe." (Les Editions du Clan, 10, rue Quincampoix, Paris 4-e).

Auf Seite 122 und 123 wird in diesem Buch auch die Karriere von Jossif Djougaschwilli, in chronologischer Reihenfolge genannt Sosso, Koba, Nijeradze, Tschijikov und schließlich **Stalin**, geschildert, der von 1894 bis 1899 Seminarist in Tiflis war:

„Stalin Pope! Das hätte das Maß der Sünden voll gemacht... Er zog es vor, professioneller Revolutionär zu werden, ein Virtuose der heimlichen Aktion und Terrorist, wie auch ein Künstler der offenen Propaganda. Verhaftet, deportiert, über den Ural entkommen, erneut deportiert, befreit von der Revolution 1917, für deren Ideen er mehrmals, das muß man anerkennen, mit seinem Leben gespielt hat. Er war Kommunist seit seiner Jugend und als Lenin nicht mehr da war, hielt er sich von 1925 bis 1953, bis er starb, an der Macht. Während dieser 28 Jahre, regierte er, sich des Kommunismus als Herrschaftsinstrument bedienend, über die Russen als der absolute aller Zaren, zum alleinigen Nutzen der Sowjetunion. Er hat unermeßliche Territorien kolonisiert die widerwilligen Minderheiten exterminiert, hat in Georgien und in der Ukraine die gewaltsamsten Mittel angewendet, machte Treibjagden auf die Juden und schaffte für sie 1928 die sibirische Republik Birobidschan, ein ausgedehntes Konzentrationslager, in das sie deportiert wurden; er hat Unruhen und Umwälzungen in der bürgerlichen Welt angestiftet und sich der ausländischen Kommunisten wie seiner russischen Funktionäre bedient, so daß diese seine Befehle in blindem Gehorsam durchführten. Diejenigen, die sich nicht beugten, wurden liquidiert, entführt, ermordet, wenn ihm das paßte und innerhalb der UdSSR wurden 30 Jahre lang die störrischen Massen in den Konzentrationslagern, die als **Arbeitslager** bezeichnet wurden, exterminiert, oder einfach erschossen, von Spezialeinheiten der Tscheka oder der G.P.U. Stalin hat viele Millionen von elternlosen Kindern, die **Besprizornis**, konterrevolutionären Bauern, die **Kulaken**, dann die Trotzkisten, die angeblichen Faschisten, die Konfusionisten, die Deviationisten und die „verräterischen Sozialisten" liquidiert. Es wird geschätzt, daß von 1922, als Stalin zum Generalsekretär der K.P. der Sowjetunion ernannt wurde und bis 1953, Rußland 80 Millionen Seelen verloren hat.

Mittel- und Osteuropa, den baltischen Staaten, Deutschland, Italien, Spanien, Leteinamerika, China, hat der Bolschewismus, seit 1917, den Terror, die Kerker und den Tod aufgezwungen. Aber heute ist nur von der nazistischen Barbarei die Rede."

Bürger und Bürgerinnen!

Beunruhigt durch die sich häufenden Terroraktionen von Verbänden, Gewerkschaften und Parteien gegen Teile der Bevölkerung der Bundesrepublik Deutschland haben sich an verschiedenen Orten Bürger und Bürgerinnen zusammengeschlossen, um durch diese Aktion die verfassungsmäßige Ordnung zu stärken und die Rechte von Minderheiten zu verteidigen.

Dieser Zusammenschluß ist bestrebt, die ihr bekanntwerdenden Eingriffe in Grundrechte die Fälle des Mißbrauchs von Staat, Wirtschaft und Gewerkschaften und den Mißbrauch der Meinungsmonopole in Presse, Rundfunk und Fernsehen anzuprangern und die Verantwortlichen bloßzustellen.

Die Bürgeraktion tut an allen Orten der Bundesrepublik Deutschland not.

Die große Mehrheit unserer Bevölkerung steht hinter dieser Aktivität. Überall beweisen die spontanen Zustimmungen und großzügigen Unterstützungen die Richtigkeit dieser Initiative.

Helfen auch Sie mit, unseren demokratischen Rechtsstaat zu schützen! Gründen auch Sie in Ihrer Stadt oder Gemeinde Bürgeraktionen zum Schutze des demokratischen Rechtsstaates!

Fordern Sie alle zur Gründung und aktiven Arbeit notwendigen Unterlagen bei der ersten erfolgreichen Vereinigung von Bürgern und Bürgerinnen an!

Schreiben Sie uns:
Bürgeraktion zum Schutze des demokratischen Rechtsstaates e. V.
6600 Saarbrücken 2, Leharstraße 26

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74–76.